

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

EGYÜTTAL

A SZILÁGYI ERZSÉBET ERDÉLYI NŐEGYLET HIVATALOS LAPJA

HÁZTARTÁSI ÉS SZÉPIRODALMI FOLYÓIRAT. — MEGJELNIK MINDEN HÓNAPBAN HÁROMSZOR: 1-ÉN, 10-ÉN ÉS 20-ÁN.
FŐSZERKESZTŐ: KERTÉSZ BÉLA. — SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, VIII, SZENTKIRÁLYI-UTCA 2 (RÁKÓCZI-ÚT SAROK).
ELŐFIZETÉSI ÁR: EGÉSZ ÉVRE 200.000 KORONA, FÉLÉVRE 100.000 KORONA, NEGYEDÉVRE 60.000 KORONA.

TELEFON: JÓZSEF 121-13

MŰVÉSZI VEZETŐ: VERES FÉNYKÉPSPECIALISTA V, HARMINCAD-UTCA 3.

Özv. Dr. Csányi Lászlóné és gyermeke, Vác

A. M. N. MUZEUM
HIRLAP OSZTÁLYA

Ügyeljen bevásárlásainál

védjegyünkre!

*Végrendeletben nagyanyánk
E bölcseséget hagyta ránk:
Kávéfőzésben nincs újmódi,
Ahhoz csak FRANCK jó,
ha valódi!*

D. 177 O. 25 I. — Ve. 8.

A Központi Vásárcsarnokban eladásra kerülő élelmiszerek tájékoztató árai 1926 január 9-én:

(Az árak ezresekben értendők)

Marhahús.

Szegye, gulyáshús I. ... 1 kg.	28—30
Vesepecsenye, felsál ... 1 "	32

Borjűhús.

Hátulja, I-rendű ... 1 "	54
Eleje ... 1 "	48
Borjűmáj vagy velő ... 1 "	28
Pörköltnek ... 1 "	26
Birkahús hátulja ... 1 "	20
" " eleje ... 1 "	20

Sertéshús.

Karaj, I. osztály ... 1 "	42
Comb, lapocka, tarja ... 1 "	36
Oldalás ... 1 "	30
Tepertő ... 1 "	36
Szalonna, olvasztani való ... 1 "	24
Háj ... 1 "	28
Zsír ... 1 "	30
Sonka, füst., hátsó ... 1 "	50—60
Kolbász nyers ... 1 "	40—45
" füstölt ... 1 "	50—60
Virsli ... 1 "	38
Füstölt sertésnyelv ... 1 "	50
" marhanyelv ... 1 "	70—80

Baromfi, élő.

Csirke, rántani való ... párja	40—50
" sütni való ... "	60—70
Tyúk ... "	70—80
Ruca, sovány ... "	—
" hizott ... 1 kg.	28—30
Lúd, hizott ... 1 "	28—30
Pulyka ... 1 "	26
Pulyka-jérce ... 1 "	22—24

Baromfi, tisztított.

Csirke, sütni való ... 1 drb	35—45
Tyúk ... 1 kg.	26—30
Lúdmáj ... 1 "	60—70
Lúdaprólék ... 1 "	22—25
Lúdsír ... 1 "	40
Liba ... 1 "	28—30
Ruca ... 1 "	28—30
Pulyka ... 1 "	24—26

Hal.

Ponty ... 1 "	35—40
Harcsa ... 1 "	70—80
Csuka ... 1 "	35—40
Apró, kevert hal ... 1 "	15—20
Kecsege ... 1 "	40—60
Rák ... 1 drb	—

Tej és tejtermékek.

Tej, teljes ... 1 liter	5
Tejszín, habnak ... 1 "	45
Tejfel ... 1 "	25
Teavaj ... 1 kg.	70—75
Tehéntúró ... 1 "	12—14
Sajt, ementáli, eredeti ... 1 "	80
" trappista, eredeti ... 1 "	46

Liszt és kenyéreműek.

Búzadara ... 1 kg.	8
0 sz. finom téisztalízt ... 1 "	7-4
2 sz. főzőliszt ... 1 "	6-8
Kenyérliszt ... 1 "	6

Tojás.

Friss tojás, teatojás ... 1 "	2-8
-------------------------------	-----

Zöldség.

Répa ... 1 csomó	2
Petrezselyem ... 1 "	2
Fejeskáposzta ... 1 kg.	2
Cékla ... 1 kgr.	5
Savanyított káposzta ... 1 "	4—5
Hagyma ... 1 "	2
Burgonya ... 1 "	1-4—2
Kelkáposzta ... 1 "	4
Karfiol ... 1 "	20
Karalábé ... 1 "	4
Tök ... 1 "	—
Tökkáposzta ... 1 "	—
Bab ... 1 "	5—6
Kovászos uborka ... 1 "	10—13
Paradicsom ... 1 "	—
Paraj ... 1 "	7
Vöröskáposzta ... 1 kgr.	8—10
Torma ... 1 "	18—20

Gombafélék.

Champignon ... 1 kg.	45—50
----------------------	-------

Gyümölcs.

Citrom ... 1 drb	0-7—1-2
Banán ... 1 kg.	30
Méz ... 1 "	18—20
Körte ... 1 "	18—22
Alma ... 1 "	14—20
Szőlő ... 1 "	16—20
Dió ... 1 kg.	14—16
Narancs ... 1 drb	2—3
Füge ... 1 kg.	30—32
Malaga ... 1 kgr.	50—55
Datolya ... 1 "	40
Gesztenye ... 1 kg.	9—10
Dióbél ... 1 "	36—40
Mandarin ... 1 "	24—28
Mogyoró ... 1 "	15—20
Mandula héjában ... 1 "	12

MAGYAR URIALSSZONYOK LAPJA

EGYÜTTAL

A SZILÁGYI ERZSÉBET ERDÉLYI NŐEGYLET HIVATALOS LAPJA

HÁZTARTÁSI ÉS SZÉPIRODALMI FOLYÓIRAT. — MEGJELENIK MINDEN HÓNAPBAN HÁROMSZOR: 1-ÉN, 10-ÉN ÉS 20-ÁN.
FŐSZERKESZTŐ: KERTÉSZ BÉLA. — SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, VIII, SZENTKIRÁLYI-UTCA 2 (RÁKÓCZI-ÚT SAROK).
ELŐFIZETÉSI ÁR: EGÉSZ ÉVRE 200.000 KORONA, FÉLÉVRE 100.000 KORONA, NEGYEDÉVRE 60.000 KORONA.

TELEFON: JÓZSEF 121-13

Mult és jelen . . .

Mikor félhomály borul a szobára s kint lassú egyformán pelyhez a hó, kishugom leül a zongorához. Apró kezével nesztelenül táncol végig a fehér billentyűkön s meleg, puha kis fészünkön átzsong egy újszínű, újszívű melódia: „Stux úr, mit csinál?! . . .“ Az anyám, meg én csendesen ülünk. A hullámos dallamok körénk ömlenek, átölelnek s mi hallgatunk: az anyám — mert csak érez s érzéseit nem tudja szavakba önteni, — én meg nem akarok szólni . . . Hallgatunk, mint a megmerevedett vágyak.

De ha elhal a muzsika s a mélységes csend ölné lágyan, némán omlanak el a kifáradt húrok — elgon-dolkozom.

Az élet rohan. Az elmúlt melódiákat elsodorja csapkodó szárnya s érzéseink köré, sziveinkbe új dallamokat fest.

Ilyenkor — meghúzódva a puha csend alatt — felgyúl bennem, mélyen lelkemben egy elrejtett, egy odatemetett érzelem, egy kép: a szépszínű, hófehér romantikus mult.

Ezek a lángok az agyamig érnek, lelkemben karomig nem lépő mozgások születnek: kézen szeretném fogni a hugomat, magamhoz vonva, magambaölelni a lelkét, hogy átérezze az enyémet. Elvinni kis szalónunk egy barátságos, külön-élő sarkába, leültetni s mesélni neki régi emberekről hófehér — meséket.

Felütni előtte a megkopott sarkú öreg emlékkönyvet, rámutatni abban anyánk fiatalságára, korának szépszavú, tiszta életére.

Erős vágyat érzek, hogy átéljem vele azt a régi, illatos világot, amelyben könyfakasztó melódiákon ábrándoztak a mélyenérző szívűek.

Mért kell az érzéseket is átrenoválni? Mért kell felásni a sziveket s abba a fogékony televénybe mért kell új, véresen új képek magvait hinteni?!

Szeretném elmesélni neki, hogy anyánk idejében is voltak lányok, hogy akkor is teremtek olyan melódiák, amelyek mint láthatatlan, de acélerejű kapcsok, egybeölelték a sziveket.

De megmondani azt is, hogy azokban csak érzés volt, hogy azokban csak a lélek karja nyúlt a másik után! . . .

A csend lelket emelön zsong. Az öreg falióra fáradtan ketyeg s bennem egymást sodorják a féket-szakított képek . . .

Hát valóban elmossák a rohanó percek az élet elmúlt szépségeit? Hát arra törekszik a jelen, hogy a mult romjain újszínű, melegségnélküli palotákat emeljen? . . . Inkább a multat választom akkor, amelyben ugyan csak kunyhókban pihentethetem a lelkem, de van bennök melegség: van bennök szeretet . . .

. . . A csend újból megtört, mert a hugom új melódiába kezdett: „Egy kicsit tönkrementünk, de viszont van egy rádi-rádiónk! . . .“

Egy darabig verte a vigpergésű ütemet, de azután — mintha elvágta volna — abbahagyta. Mintha elkedvetlenedett volna.

Csend volt. Az utcáról sápadtan szűrődött be a hidegsókéű villanyfény. A fénysáv éppen a zongora fogaira csúszott. A hugom keze felfehérlett rajtuk. Lásan, érzelmesen, teleszível játszani kezdte:

„Cserebogár, sárga cserebogár . . .“

Előrenyújtott nyakkal figyeltem.

Még énekelte is . . .

Soha oly mélyre nem lépett még belém dal . . . Szinte megfájdult a szívem az örömtől . . .

Mikor abbahagyta, csendesen mondta, szinte más-hovaszólón:

— Mennyivel kedvesebb ez . . . Milyen szép! . . . Azután elhallgatott, elkomolyodott.

Elöttem összefutott a világ: könyvek gyürköztek a szemembe. Lelkemben szétomlottak a fájdalom képei. Most már éreztem, tudtam, hogy a nemes-fémen nem fog a rozsdá s hogy ami barna rajta, az csak patina . . .

A háta mögé léptem — megcsókoltam a haját . . .

És ők nem tudták elképzelni, hogy mi ütött abba a komoly fiúba olyan hirtelen . . .

(éa)

LOHR MÁRIA-KRONFUSZ

VEGYTISZTÍTÓ, CSIPKE-
TISZTÍTÓ ÉS KELMEFESTŐ

GYÁR ÉS KÖZPONT: Budapest VIII, Baross-utca 85. — TELEFON: JÓZSEF 2—37.

Asszonyára talált . . .

Szenvedélyes vadász és kiváló gazda hírében állott Turay Béni, a szabolcsmegyei Turay-nemzetség utolsó sarjadéka. Neki kellett visszaszerezni mindazt, amit agárászó elődjai a nyolc—tíznapos lagzik során hol kártyasztal mellett, hol meg az öreg Kuczó Pepi bánatúzó nótái közben elherdáltak.

— Búval született a magyar, — mondogatták elődei. — A bánat egyedüli orvossága pedig a bor, amely minél öregebb, annál alaposabban gyógyít . . .

Jutott is belőle bőven, amíg volt miből. De mert örökké semmi sem tarthat, a birtok meg csak addig ér valamit, amíg gazda is van a portán, az utolsóelőtti Turaynak már meg kellett barátkoznia az idei borocskával is. Ezt a megbarátkozást a jelen esetben úgy kell értelmezni, hogy Turay Béni apai vagyona a harmincéves dinom-dánom alatt silány vagyontárára soványkodott s bizony nem igen tellett sem tokajira, sem pedig sampuszra, de még vinkóra is csak mértékkel jutott, mert az utóbbi években az exekutornak is nem egyszer dolga akadt nemesnemzetes uraméknál. Minthogy pedig az öreg Turay Balázs nyakas kálvinista volt, aki sokat tartott ősi nevére, hogy a kárörvendő rossznyelvűek csipkelődésének mérgét elvegye, névkártyája alá ezt a motót jegyezte: „Nincsen rossz bor, se jó víz!” . . . És ezt az életelvet nemcsak papíron követte, hanem a gyakorlatban is . . .

Hogy történt, hogy nem — talán nem is fontos —, Turay Balázst egy ölmos decemberi délután halva találták karosszékében. A szomszédok azt rebesgették, hogy megütötte a guta . . .

A megmaradt kicsiny tanya, meg a százholdas föld ilyen előzmények után került egyetlen fia, az utolsó Turay kezére.

A fiatal gazda, amikor átvette a kis hagyatékot, nagy szorgalommal nekifeküdt a munkának. Szerencséje is volt. Dolgos keze alatt a legelhanyagoltabb rögszem is arannyá vált. S alig múltott néhány esztendő, a Turay-törpebirtok szemmeláthatóan fellendült.

Egy napon menyecske került a házhöz: finomszabású, művelt úriasszony. Bozárny Blanka gyöngéd és illatos volt, mint a fakadó rózsaszirm. Az éneken és a zongorajátékon kívül kitűnően tenniszezett, lovagolt, sőt vívott is. Szóval magával hozta a Turay-házhoz mindazt, amit hozományképpen magával hozhat egy szerényjövendelmű nyugdíjas ezredes leánya.

Turay eleinte a boldogság mézes tengerében úszkált. De mindez nem tartott sokáig, mert nála bizony nem érvényesült az az öreg mondás, hogy a legszenvedélyesebb vadász a leggyöngédebb férj is. Még köztük lebegett a mámor bűvös párázata, de Turay a poetikus ábrándozást nem ismerte. Tönkrement őseinek

példáján okulva, egyetlen ideálja a rideg realitásokra épített munka volt. Ezt az életelvet szerette volna átplántálni a kissé kényesen nevelt feleségébe is. Eleinte csak példálódzott előtte. Utóbb már nyíltan is szóvártette, hogy jó volna, ha átmenne a szomszéd tanyára és megnézné, vajjon dolgoznak-e a munkások.

Turayné könnyed nevelése mellett is alkalmazkodó asszony volt s nem egyszer kilovagolt a szomszéd tanyára, vagy a földekre. Amikor urának másfelé akadt dolga, amennyire tehetette, segítségére sietett. De Turay hovatovább mindig nehezebb munkára fogta a menyecskét, aki egy napon végre ingerülten fakadt ki ura ellen:

— Talán megkülönböztetne a cselédeitől. Azok munkában nőttek fel s éppen ezért jobban is bírhatják. Vagy küldje be valamelyiket és zongorázzon helyettem . . .

— Zongoraszónál nem lehet aratni, — szölt hideg nyugalommal Turay. — Az akarás mindent legyőz. Az élet parancsa mindenre megtanítja az embert. Amit egyik asszony elbír, elvégezheti a másik is . . .

Ezzel magához vette puskáját és vadászkeszletét. Előfűttenette vizsláját s mielőtt komolyabb vitába elegyedett volna, eltávozott.

— No, majd meglátjuk, — szölt férje után Turayné és ajkain finom, gúnyos mosoly kigyózott keresztül.

A kastély verandájáról nézte Turay útirányát, amelyet már csak a ló patkója alól felcsapódó porfellegecskék jeleztek. Turayné ezalatt berendelte a parádéskocsit.

— Parancsára, nagysás . . . asszonyom! — ropogtatta a szót Miska.

— Fogjátok be a parádéslovakat az igásszekerekbe! — pattogta szigorúan Turayné.

— A parádéslovakat az igásszekerekbe? — álmelkedott a suhanc.

— Az igásszekerekbe, azonnal fogjátok be mind a négyet. Az épülő alsó tanyai házhöz ezekkel hordásátok a téglákat . . .

— De nagyságos . . . méltóságos asszony . . . — hebegte Miska szinte megzavarodva — abból a téglából ugyan sosem lesz ház, amit ezekkel hordatunk oda . . . Inkább belepusztulnak ezek a jószágok, minthogy megszokják most az igát.

— Hát az ostor mire való?! — csattant fel Turayné szikrázó haraggal.

Turayné nagyot suhintott lovaglóstörővel, mire a szőnyegen heverésző orosz spicc is komolyra vette a helyzetet és kisomfordált.

— Agyonver értük a nagyságos úr, kezit csókolom — mentegetődzött Miska, mialatt bamba tájékozatlanságában vállait vonogatva kifelé indult.

— Mindenért én felelek! — végezte Turayné a távozó legény után. — Azonnal induljatok!

Késő estére járt már az idő, mire Turay hazaért. Utána egy parasztszékér fordult be a kastély udvarára.

Nagy őzbakot emeltek le róla. Szeme szögletéből mintha még szívärgott volna a könnye . . .

Kis idő múltán a parádés kocsis, meg a béres jelentkeztek a ház uránál.

— No, mi újság, hogy ketten is jöttök? — kérdezte Turay.

— Szóljék már kee! . . . — bökte oldalba Miska az öregbérest, miközben félve pillantott urára.

— Hát instálom alássan, nagyságos uram, — szólt az öreg béres — lerokkant a két almásszürke. Az egyik pej meg már, mintha döglődne is . . .

— Miféle almásszürkéék, melyik pej?! — pattant fel Turay ámulattal.

— Hát a parádésok . . .

— Mitől rokkantak le?

— Hát a téglahordástól, amit az alsó tanyára cipeltek napestig. Előbb sehogy sem indítottak, hát bizony mi keményebben fogtuk őket . . .

— Hát hogy mertétek befogni a parádéslovakat, ezeket a nemes állatokat, igásszekerekbe, ti barmok? — kiáltott Turay a két szepegő cselédre.

E pillanatban Turayné kilépett szobájából. Arcán fagyos gúnnyal s az elégtétel diadalával csak ennyit mondott:

— Pardon, uram, ha asszony és asszony között nem talál különbséget, akkor ne keressen a lovak között sem . . .

Turay mindent megértett. Szelid kézlegyintéssel elküldte cselédeit. Aztán szó nélkül kezét csókolt a feleségének . . .

FODOR PÁL.

Panasz

Az életben — e rút bazárban —
Éveken át a pultnál álltam.
Halomra hordtam csipkét, selymet,
Haldokló vágyat, bús szerelmet . . .

Mikor már mindent megmutattam
S a lelkemet is odaadtam:
Az emberek felém kacagtak
S az üres boltból elszaladtak.

RUSZKABÁNYAI HOFFMANN ELEMÉR

Kézimunka.

Keresek állandó munkára. Üzlet részére filé-
munkában jártas nőket házonkívüli munkára,
esetleg kész munkákat átveszek. Budapest,
Bálvány-utca 10. Felvilágosítás a portásnál.

VAS- ÉS RÉZBÚTOROK

szabad, sodronyágybetéteket, összecsukós vaságyakat olcsón szállít.
Vas-, rézbútorok, ágybetétek festését és javítását vállalja

PROHÁSZKA gyáros VI, Gróf Zichy Jenő-utca 46

Telefon: 90—30.

Gyár-utca sarok.

Csak egyszer

— Márta kisasszony — mondta a műhelyvezető —, öltözzék fel gyorsan, elviszi Kalmárnénak a bundát. A szilszkinbundát, tudja, amellyel most készültek el. Maga úgyis arrafelé lakik. Onnan egyenesen hazamehet . . .

Márta, aki a kályhánál ült, felugrott és a fogashoz szaladt, leakasztotta a kopott kis télikabátját, kalapját a fejébe nyomta. Törékeny, finom arcát átragyogta az öröm. Bár kissé megalázkodón találta ezt a kifutólányszerepet, azért mégis örült, hogy íthagyhatja a rosszszagú műhelyt.

A főszabász gondosan becsomagolta a bundát. Azután átadta Mártának.

— Ha Kalmárné nem lesz otthon, várja meg. És mondja meg neki, hogy holnapra várjuk a számla ki-egyenlítését.

II.

Márta már harmadszor csengetett be. Senki sem jelentkezett. Lement a házmasterhez.

— Nincs itthon özvegy Kalmárné öngyásága?

— Éppen tíz perce, hogy elment.

— Akkor majd később jövök.

Felkapta a csomagot és kisetett a kapún. Szaladt egyenesen haza. Szíve a torkában vert. Az, amire most elhatározta magát, egészen kiforgatta a nyugalmából.

Benyitott.

— Mi az? Ilyenkorán? — kérdezte az anyja.

Márta megcsókolta.

— Kalmárné bundáját hoztam magammal. Estig ráérek elvinni.

Tekintete felragyogott:

— Magamra veszem.

Az anyja ránézett. Összezsapta a kezét.

— Megörültél?

Márta vállat vont.

— Lesz, ami lesz. Bizony én felveszem. Kikorözöm magam. Hadd legyenek egy óra úrinő. Végigmegyek benne a Váci-utcában . . .

És már bontotta is a csomagot.

Felsóhajtott:

— Csak egyszer . . . csak egyszer . . .

III.

Pontosan öt óra volt, amikor Kordovay György kilépett a kapun. A szél az arcába csapott és lefújta róla az iroda fanyarságát. Tintás ujjára felhúzza a keztyűt és ezzel aztán egy csapásra világfi lett. Nyugodt, életélvező mozdulattal illesztette szemére monokliját. Tekintete rátapadt a mellette elsuhanó nőkre. A Váci-utca ilyenkor már élénkülni kezdett.

Hirtelen megállt.

Az ívlámpa alatt egy szilszkinbundás hölgyet pillantott meg. Éppen szembejött vele. Önkéntelenül is a kalapjához kapott.

— Jó estét, Mártuska . . .

A hölgy ránézett. Egy hideg biccentés volt az egész. Aztán ment tovább.

Kordovay utánavetette magát.

— Márta . . . hát meg se ismer?

Semmi válasz.

Tündökött:

— Ez a szilszkinbunda! Vadonatúj. Most kaphatta. Valami keserűség tört ki a szívéből:

— Kítől?

És tovább füzte gondolatait:

— Persze . . . megúnta a nyomort . . . ilyesfélének már akkor is emlegetett . . . félévvel ezelőtt, amikor szakítottam vele . . . azt hitte, feleségül veszem . . .

A szilzskinbunda átforrázta minden idegszálát. Sehogy sem fért a fejébe ez a hirtelen változás, amelyet Márta előkelő, gőgös mozdulatairól leolvasott.

— Férjhezment? Ki tudja?

És már gyötörte, kínozza a féltékenység. Ebben a pillanatban úgy érezte, hogy még szereti Mártát. Az ajkát harapta.

— Kitől kaphatta ezt a bundát. Kitől?

Hirtelen elébe sietett a hölgynek.

— Pardon, ha megengedi ...

Gúnyos, fölényes mosollyal nézett rá Márta.

— Mit akar?

Kordovay alig találta a szavakat:

— Bocsásson meg ... csak meg akartam győződni, hogy nem tévedtem-e?

Márta végignézett rajta:

— Maga egész életében tévedett.

Aztán hozzátette:

— És most hagyjon, kérem ...

Kordovayt feltűzelte a dac:

— Nézze, Márta ... velem így ne beszéljen ...

És a szilzskinbundára mutatott:

— Kitől kapta?

Márta kiegyenesedett.

— Semmi köze hozzá.

Kordovay torkában megakadt a szó. A féltékenység úgy szakadt rá, mint egy nagy malomkő. Érezte, hogy szétmorzsolja minden porcikáját.

— Kitől kapta?

Márta nem válaszolt.

Kordovay elkapta a kezét.

— Feleljen.

— Nem tartozom magának számot adni. Hagyjon engem ... Mit tart fel? Ami dolgunk volt egymással, régen elintéztük. Félévig nem törődött velem ... ha látott, észre sem vett ... kikerült ... Leveleimre nem is válaszolt ... Hát mit akar?

Kordovay egészen Mártához hajolt. Hangján átértett a vágy:

— Szeretlek ...

Márta felkacagott:

— Késő.

Nevetve nyújtotta a kezét.

— Késő, barátom ...

Megfordult. Ment tovább.

Kordovay szédülve nézett utána.

IV.

Hazament. Hamar átöltözött. Vitte a szilzskinbundát Kalmárnénak. Még mindig nem találta otthon.

Várt a lépcsőházban.

A szomszédos lakásból zongoraszó szűrődött át. Ezt hallgatta. Jól esett ez a zítáló muzsika, amely mintha a szívét simogatta volna.

Kordovayra gondolt.

Az emlékek felsírtak benne, nekidült a vaskorlát-nak, úgy érezte, hogy le kell roskadnia, olyan nehéz lett egyszerre a szíve. Eszébe jutott minden ... találkozásuk a tánciskolában ... az első forró kézszorítás ... az első csók, kint a ligetben ... a tavasi akácfák ... és az orgonák, a májusi orgonák ...

Hirtelen felrázta magát.

— Nem. Ezt ... elintéztük ...

Diadalmasan ölelte magához a szilzskinbundát.

— A kölcsönt visszaadtam. Hadd fájjon neki is ...

A győzelem szinte mámorossá tette:

— Hadd fájjon neki is ...

A zongoraszó megint visszaopta az emlékeket. A szeme megnedvesedett.

— Mert nekem ... már nem fáj ...

Feje lehanyatlott.

— Mert ... nekem ... már ... nem ... fáj ...

És zokogott. Rázta a sírás.

— Nem ... fáj ...

V.

Késő este volt, amire hazaért. Fáradtan nyitott be. Ahogy az anyja meglátta, elébe futott. Az öröm majd felvetette.

— Képzeld, vendégünk volt.

— Kicsoda?

— A Gyuri ... Kordovay Gyuri ...

Márta elhúzta a száját.

— Tudom ...

— Semmit sem tudsz. Utánad lesett. A nyomodban volt ...

Márta elvörösödött.

— Nos ... és?

— Képzeld ... megkérte a kezemet ...

Márta boldog szédüléssel ereszkedett a fotelbe. A váratlan fordulat egészen kábulttá tette. Szóhoz se tudott jutni. Oh, ez több volt, mint amennyit remélt ...

— A szilzskinbunda ... igen ...

Magához ölelte anyját:

— Kalmárnénak küldünk majd egy meghívót az esküvőre. Annyit csak megérdemel.

ERDÖDY MIHÁLY

Vannak asszonyok, akik meghalnak...

Vannak asszonyok, akik dalolva,

Vidáman hullnak csókos, vad karokba.

Őrök tavaszban énekelve mennek,

S az őszi kertben is virágot szednek.

Ákik kacagnak reggel, este, éjjel,

Nem óvnak harcot fitkos szenvedéllyel,

Kik álmokat is vidáman temetnek, —

Vannak asszonyok, akik nevetnek,

Ákik mindig nevetnek ...

Vannak asszonyok: beteg virágok,

Keresztre vert, megkínzott, tépelt álmok,

Sikolyba, jajba, vérbe szótt regények,

Hol bús betűkben könny és átkok égnek.

Kik nem remélnék, nem hisznek, nem várnak,

Ákik örökké szenvednek és fáznak

És tépett szívet álom-tűzre dobnak, —

Vannak asszonyok, akik zokognak,

Ákik mindig zokognak ...

És vannak asszonyok, akik temetnek,

Tavaszban is halálvirágot szednek,

Ákik csendesek, s némák, mint az árnyak,

Ákik egy szóra szótlán félreállnak.

Csak álmuk van, a boldogságuk semmi,

Áz életkertben nem tudnak pihenni,

Ákik szeretnek, s akiket megcsalnak, —

Vannak asszonyok, akik meghalnak,

Ákik csöndben meghalnak.

ERDÖDY ELEK

Kézimunka, hímzés, fehérnemű, kelengyekészítés

legszebb kivitelben készül Bors Károly iparművészeti szalonjában, IV, Párisi-utca 4.

 Rajzműterem.

 Előnyomda.

Asszonyi dolgokról — asszonyoknak

Rangsor a fehér asztal mellett

Nem fog megártani, ha erről is elbeszélgetünk, szépasszony-tanítványaim: mert bizony a vendégek tapintatos elhelyezése sokszor a legnehezebb kötelesség. Nagy fejtörést okoz és a ház asszonya önkéntelenül is ki van téve aprehenzióknak. Próbáljuk ezt a kérdést magunk között barátságosan megbeszélni, hátha ki tudunk sütni valami okosat és meg tudjuk oldani ezt a sok neheztelést okozó problémát.

A háziasszony üljön mindig az asztal hosszabb oldalán a közepén. Ez azért leghelyesebb, mert így több főhelyet juttathat, mintha a szűk asztalfőn ül, ahol csak jobbról és balról ismernek el főhelyet. Ennek aztán megvan az az előnye, hogy az egész háziasszonyi oldal csupa főhelyből áll.

De főhely lesz a szembenlévő hosszú oldal is, ha odaül a ház ura. Természetesen a közepre. Ennek a megoldásnak megvan az az előnye, hogy úgyszólván az egész asztal csupa főhelyből áll.

A vendégek elhelyezésénél legjobb életkor szerint való ültetést venni alapul. A kor tiszteletet és ennél fogva főbb helyet érdemel. Igaz ugyan, hogy itt van egy másik bökkenő: a hölgyek kor szerinti elhelyezése. Valljuk be, ez majdnem teljesen lehetetlen. Ki látott már olyan hölgytársaságot, amelynek minden tagja őszintén bevallotta volna, hogy hány tavasz viharzott el már fölötte?

Azt hiszem, említenem sem kell, hogy a vendégeket keverni kell egymással. Egy hölgy — egy úr — egy hölgy — egy úr — ha elég változatos a vendégsereg. De akárhogy is alakul ki a vendégkoszorú, semmi szín alatt sem szabad egymás mellé ültetni azokat, akik az életben is egymáshoz tartoznak. Elsősorban áll ez a házastársakra. Velük szemben, de a többi vendéggel szemben is fő a változatos szétültetés. Akik az életben úgyszólván egymás mellett vannak: legalább a vendégeskedés tartama alatt legyenek messzebb egymástól.

Az asztal körül való elhelyezés soha sem fog nehezteléseket eredményezni, ha minden vendég kötelességének érzi mindkét oldali szomszédja szórakoztatását. Semmi szín alatt sem helyes, ha már az asztal mellett is kettős csoportok alakulnak ki. A vendégség végre is társasösszejövétel, ahol mindenkinek mindenki szórakoztatásáról kell gondoskodnia. Senki sem foglalja le kizárólag a maga számára a szomszédját.

Különösen áll ez a házikisasszonyokra, akiknek elhelyezésénél jó anyuk már előre gondoskodik arról, hogy a legmegfelelőbb — parthieképes fiatalember oldalára kerüljenek. Ennek az amúgy is kiélezett helyzetnek élett kell venni azzal, hogy a házikisasszony kedvességét és bájosságát minden jelenlévő vendégre egyformán permetezi.

Ha pedig a dolog már komolyra ért volna, még mindig titokban és észrevétlenül oda lehet sügni a kiválasztott fiatalembernek a bűvös ígét:

— Csak bátran — beszéljen a mamával...!

HUMOR

Tálalva van

(Csak jógyomruák részére.)

„Ahogyan eszel, látom, hogy ki vagy“ tartja az angol közmondás, amely nálunk is alkalmazható. Elég csak egy pillantást vetni a főzelékfeltételt mohón habzsoló vendégre és rögtön tudjuk, hogy az illető csakis B-listás lehet. Össze is gyűjtöttük azokat a szabályokat, amelyek az étkezésnél bevett szokásként ismeretesek.

1. Ha ebédre hívnak, jöjj korán, hogy ebéd végzetével legyen még időd egy vendéglőbe térni, ahol kedvedre jóllakhatsz.

2. Ha a házigazda azt akarja, hogy a vendégei jóllakjanak, tárgyaljon velük politikáról. Mindenki torkig lesz vele.

3. Evés közben társalogni illik. Ne zavard szomszédodat a beszédében addig, amíg nem ettél meg előle minden falatot.

4. Tapintatos háziasszony tőzsdebizományosnak nem talál fel foglyot, mert nem lehet tudni, nem kelt-e a fogoly a vendégben kellemetlen reminiscenciát? Ajánlatos mellőzni a *körözöttet* is.

5. Ha disznótórra hívnak és nem kínálnak meg, kérd ki magadnak ezt a disznóságot.

6. Ha vendéglátó gazdád ügyvéd, ne fogadd el a pörköltet, mert hozzászámítja a *pörkölttséghez*.

7. Ha a fogast körülhordozzák, nem illik ráakasztani a ruhát.

8. Ha vendéglőben étkezel és levesedben hajszálat találsz, ne mondd be a fizetőpincérnek, mert egy hajszállal sem számít kevesebbet érte.

9. Azt se mondd, hogy nem volt elég borsos az étel. Ha fizetésre kerül a sor, meglátod: nagyon borsos lesz.

10. Az étlapról olyan lencsét rendelj, amely az árakat kicsinyíti.

Végezetül, ha az étkezés e szabályait beveszed és megemészted, bátran elmondhatod, hogy jó gyomrod van.

DYMF.

Gondolatok.

Némely férfi a lovagiasságot összetéveszti a toladással.

*

A dacos emberek még igen távol állanak a büszkétől, a büszkék ellenben ritkán dacosak.

*

Az anyai szív olyan, mint az a tükör, amelyben a gyermekek képei megnagyobbodnak. Jaj akkor, ha ez a tükör vakká lesz!

*

Gyermektelen emberek egy álommal térnek a sírjukba.

FLIGL JÓZSEF.

Eiserné Bérczi Rózi

NŐI ÉS GYERMEKRUHÁ-SZALONJA jutányos áron, hozott anyagból is készíti! BUDAPEST, VI. kerület, Desseffy-utca 5, I. emelet.

MIT FŐZZEK?

Január 11, hétfő. Paradicsomleves vajgaluskával, rostélyos hagymával, lencsefőzelék, aranygaluska bor-satóval. — *Vacsora:* Velőkroket sült burgonyával, uborka, narancs.

Január 12, kedd. Csontleves, sertéskaraj sütve, burgonyapüré, káposztasaláta, magyar kifli. — *Vacsora:* Hideg sonka tormával, dunaföldvári Jaczkó-féle sajt, alma, narancs.

Január 13, szerda. Húsleves reszelt tésztával, főthús makaróni körítéssel, uborkamártás, gesztenye felfújt. — *Vacsora:* Csirkepaprikás délről maradt makarónival, gyümölcs.

Január 14, csütörtök. Burgonyaleves, töltött káposzta tejfellel, füstölt oldalassal, mokkaszélet. — *Vacsora:* Töltött schampion, céklával, vegyes befőtt.

Január 15, péntek. Áttört bableves, ponty sültve burgonyával, olasz salátával, debreceni béles. — *Vacsora:* Héjába főtt burgonya vajjal, ementháli sajt, alma, mandarin.

Január 16, szombat. Csirkebecsináltleves, sonkásmetélt, gyümölcs. — *Vacsora:* Disznótoros vacsora, uborkával, meggy- és körtebefőtt.

Január 17, vasárnap. Gombaleves, nyúl sültve szalon-nával és tejfellel, burgonyakroket körítéssel, gesztenye-püré. — *Vacsora:* Tea, füstölt nyelvé, disznófőjsajt, sonka, dunaföldvári Jaczkó-féle sajt, uborka, paprika, aprósütemény.

Január 18, hétfő. Káposztaleves, vagdaltpecsenye, párolt sárgarépa, csöröge. — *Vacsora:* Malacpörkölt galuskával, datolya, füge, narancs.

Január 19, kedd. Köménymagosleves, lúdaprólék rizsával, ecetes paprika, tőpörtyűs pogácsa. — *Vacsora:* Beefsteak tükörtőjással, cékla, vegyes gyümölcs.

Január 20, szerda. Gulyásleves, töltöttmetélt, narancs. — *Vacsora:* Kirántott borjúszület, burgonyasaláta, alma, dió, birsalmasajt.

Sikerült

óriási tömeg megvétele folytán az árakat lenyomni!

Tramella

nehéz selyemharisnya . . . 78.000
1^a cérnafátyol harisnya,
divatszinek 46.000

HEILIG HARISNYAHÁZ
KAZINCZY-UTCA 7

II. ORSZÁGOS RECEPTVERSENY

232. Dióstorta kávékrémmel. Kilenc tojásfehérjét kemény habba kell verni, 7 evőkanál cukor és 25 dkg. őrlött dió jön bele s ezt hat levélben kisütjük. A krém a következőképen készül: 9 tojássárgáját, 7 evőkanál vaniliás cukrot, 2 tejmerőkanál erős feketekávé tüzön sűrű krémmel kell főzni (folyton kavarni, hogy meg ne túrosodjék) és ha kihűlt, 14 dkg. habosra kevert tea-vaját kell hozzátenni s ezzel a lapokat meg kell tölteni. Tetejét a krémmel bevonjuk és durvára vágott, forrázott mandulával meghintjük.

ZAJONSKOVSKY MÁRTONNÉ, CSENEÖRSZÁZADOS NEJE, ESZTERGOM.

233. Gytt gesztenyés szélet. Fél kg. passzirozott gesztenyét egy vizespohár vízzel, 2 evőkanál vaniliás cukorral lábasba tesszük és péppé főzzük s azután kihűlni hagyjuk. Elkeverünk 3 tojássárgáját habosra 14 dkg. cukorral, 7 dkg. vajjal. Most a kihűlt gesztenyét beletesszük és a 3 tojás habját. Egy hosszúkás formát kikentünk vajjal és liszttel behintjük, a tésztát beleöntjük és félóraig lassú tűznel sütjük. Krémje: 14 dkg. vaj, 2 egész tojás, 3 tábla puhított csokoládé, izlés szerinti cukor és kakaó, ezeket összekeverve, rákenjük a kihűlt tésztára. Végül fél liter tejszínhabbal bevonjuk.

HAVAS KÁROLYNÉ, IGAZGATÓ NEJE, BUDAPEST.

234. Mandula-rudacska. Huszonöt dkg. finomra tört mandulát 25 dkg. cukorral sokáig gyúrva, megpuhítjuk, azután 4 kanál lisztet fél kanál citromlével és kevés tojásfehérjével együtt, keményre összeállítjuk. Ha ez megvan, újabb tésztát készítünk ugyanazzal a masszával, de csak 2 kanál liszttel és 8 kanál csokoládéval s ezt is keményre gyúrjuk. A két masszát külön kisodorjuk, alul a fehér-, felül a barna tésztát tesszük és újra kinyújtjuk. Hosszú, keskeny rudacsákat vágunk és viaszkkal kikent bádagon sütjük. Ha félig megsült, megkenjük tojásfehérjéből és cukorból vert kemény habbal és újra sütőbe tesszük.

FÜLÖP JÁNOSNÉ, TANÍTÓ NEJE, BRENNBERG.

235. Narancstorta. Hét dkg. cukor, 7 dkg. mandula finomra törve, 2 egész és 4 tojássárgáját egyóráig keverni, 1 zsemle morzsája, 1 narancshéja és leve és 4 tojás kemény habja. Tortaformába sütni, jegeccel bevonni, ez: 12 dkg. cukrot 1 narancs levéllel addig keverjük, míg meleg lesz, azután egy kis forró vizet öntünk rá, hogy vastag szirup legyen s a tortát ezzel bevonjuk.

IEJ, SZEKRÉNYESSY KÁROLYNÉ, KÖBÁNYA.

236. Indián-szelet. Két közép nagyságú tojássúlyú vajat, ugyanannyi cukrot és lisztet veszünk. A tojássárgájával összemorzsoljuk a vajat, cukrot, lisztet. Öt dkg. csokoládét a tojás habbal összekeverjük. Vajjal kikent tepsibe egy centi vastagra öntjük s megsütjük. Ha kihűlt, csokoládémázzal bevonjuk s szeletekre vágjuk.

SAÁRY ALICE, ÖRSZENTMIKLÓS.

237. Meggyes lepény. Négy tojássárgáját, 20 dkg. cukorral, 20 dkg. vajjal habosra keverve, 20 dkg. lisztet és a habot belekeverni, tepsibe önteni és meggyel kirakni.

SAÁRY ALICE, ÖRSZENTMIKLÓS.

238. Huszár-fánkocskák (teához). Tizen négy dkg. irósvajat, 2 tojássárgáját, 7 dkg. cukrot, kevés vaniliát és 17 dkg. lisztet gyúrunk össze. Apró golyókat formálunk belőle, mindegyikbe kis mélyedést nyomunk. Kenjük meg tojással és szórjunk rá darabos cukrot és mandulát. Ha megsültek, a mélyedésekbe egy-egy befőtt meggyet vagy cseresznyét teszünk. Körülbelül 22 drb lesz belőle.

FRIED SÁNDORNÉ, KISVASÚTI IGAZGATÓ NEJE, NYÍREGYHÁZA.

Terjessze lapunkat ismerősei körében!

Háztartás

Kolbászleves. Zöldségekből levest főzünk, megsózzuk s ha a zöldségek megfőttek, levét leszűrjük és a következő kolbászokat főzzük bele: Sovány disznóhúst megdarálunk, adunk hozzá vízben megáztatott és kicsavart zsemlyét, petrezselyemzöldjét apróra vágva, egy nyers tojást, borsot és sót, ezeket jól összekeverjük és lisztes kézzel kis golyókat formálunk. Forró zsírban megsütjük, a fővő levesbe dobjuk s tejjel feleresztjük.

Hal hidegen. Finom, nagy halakat lehet a következőképpen hidegen elkészíteni: A halat megtisztítjuk és teljesen egészben hagyjuk. Páclevet készítünk, egy-két liter vizet jól megsózzuk, hogy érezzen rajta és borecettel kellemesen megsavanyítjuk, teszünk bele három fej karikára vágott vörshagymát, egy erős, csöves piros paprikát, melynek magját előbb kiszedjük, néhány babérlevelet s egy fél deka szemes borsot. Ezeket felfőzzük, azután lehűtjük és ebbe tesszük bele a halat, melyet belül egy fakanállal kispékelünk, hogy ne hűzödjön össze. Tűzre téve addig főzzük, míg a hal átfő, körülbelül a fővéstől számítva még egy negyed óráig. Tűzről levéve még 5–10 percig ezen lében benne hagyjuk s ezalatt három fej vörshagymát karikára vágunk és három deci borecetben megfőzzük, adunk hozzá a hal páclevéből pár kanállal. A halat ráhelyezzük a halasátra és az ecetben megfőtt hagymát szépen a halra rakjuk. A paprikát és babérlevelet a pácléből kivesszük, hosszú, vékony szeletekre vágjuk és a borszemekkel együtt a halat szépen feldíszítjük. Az ecetes-hagyma levét a tátra öntjük és tegyük hideg helyre. Ha kihűlt, feladhatjuk.

Fogoly és fűrj. A foglyot megtisztítás után megsózzuk, szalonnával megtűzdeljük és minden fogolyra egy kanál tejfölt adva, egy jó kanál zsírral többszöri öntözgetéssel közép tűznél megsütjük. Kettévágva saját levélével tálaljuk. Készíthetjük úgy is, hogy a foglyokat szalonnaszeletekkel beborítjuk és rákötözzük s előbb saját levélével öntözzük, míg később tejjel s addig sütjük, míg megpuhult és szép rozsdás színt kapott. Rizskörítéssel tálaljuk.

Húsgöngyöleg háromféle húsból. Háromféle húst veszünk, úgymint szép hosszú szeletbe vágott marhafelsált, disznó és borjúcomb, szintén hosszú szeletekbe. Ezeket jól kiverjük, izlés szerint megsózzuk és a következőképpen összerakjuk: Legalul tesszük a marhahúst, erre vékony szalonnaszeleteket, ráhelyezzük a disznóhúst és ismét szalonnaszeleteket, legfelül a borjúhúst tesszük és ezt is szalonnaszelettel beborítjuk. Az egészet szorosan összegöngyölytjük, vastagabb cérnával átkötözzük, zsírban jól megpároljuk és tejelesen készített mártással feladjuk.

Mártás. Két darab sótalan szardellaszeletet, egy darab mogoróhagymát és két darab keménytojás sárgáját mozsárban megtörünk és ruhán átnyomjuk. Adunk hozzá egy merőkanál majonézt, egy kevés átfőrt parajt, egy evőkanál mustárt s az egészet jól összekeverjük és hideg hús mellé adjuk.

Húsosrétes. Előétel. Megdarálunk egy fél kiló borjúhúst, adunk hozzá sót, borsot és egy kevés reszelt-hagymával zsírban megpároljuk. Ha kihűlt egy egész tojást és egy deci jó kemény tejfelt keverünk közé. A kinyújtott rétes tészát ha megszikkadt lapokra vágjuk és minden négy lap után egy sor töltelékkel teszünk és tojással megkenve kisütjük.

Kolbászkészítés. A kolbász készítése módja izlés szerint történik, mert attól függ, hogy ki, milyen fűszert szeret. A kolbásznak szánt húst, mely sem sovány,

sem túlkövére ne legyen, hidegvízbe tesszük, melyből kivéve darabosra megdaráljuk. Ha többféle kolbászt akarunk készíteni, a húst aszerint szétosztjuk és azután mindegyiket megsózzuk, és tetszés szerint adhatunk az egyikhez csak sót és borsot, paprikát, egy kevés fokhagymát, a másikhoz sót, borsot, majorannát, vagy pedig sót borsot, citrom reszelt héját és levét és kézzel jól eldolgozzuk, mint a kenyértésztát. Hosszú kolbászokat töltünk, melyeket egy rúdra akasztunk és ha megszikkadt felfűtöljük, és száraz, hideg helyre el tesszük.

KERTÉSZ BÉLÁNÉ, BUDAPEST.

Narancspuncs. Négy deci narancsfagylaltot készítünk s félig megfagyasztjuk. Három deci tejszínből habot verünk, adunk hozzá 15 dgr. porcukrot és a félig megfagyott fagylaltnak keverjük. Végül négy pohárka jó aromájú rumot még hozzákeverünk, poharakba töltjük, tetejét tejszínnel díszítjük, közepére egy cukrozott gyümölcsöt vagy befőttet teszünk.

KERTÉSZ BÉLÁNÉ.

Zsírban sült tészta. Csokoládé-krumpli. Fél-liter majdnem fővő tejben hirtelen elkeverek félliter lisztet és rögtön leveszem a tűzről. Ekkor kanállal jól eldolgozom, mint a vert tésztát és teljesen kihűtöm. Ha kihűlt hozzá gyúrok három egész tojást egyenként, kevés sót, két kockacukrot megtörve. Lány tésztát nyerek. Dió nagyságú gombócokat formálok belőle és bő zsírban kisütöm és forrón, reszelt cukorporral vegyített csokoládéban meghempergetem.

KERTÉSZ BÉLÁNÉ.

KÉRDEZZE MEG FOGORVOSÁT!

Legjobban védi fogait a

fogpép
szájvíz
fogpor

Készíti a fogápolás legújabb tapasztalatai alapján a Magyar Fogorvosok Egyesületének előírása és ellenőrzése mellett:
Dr. Bayer és Tsa vegyészeti gyár, Budapest IX.
Főraktár: ANGYAL-GYÓGYTÁR, IX, Üllői-ut 39. szám.

Otthon, házi tanácsadó.

Fagyott tojás használhatóvá tétele. A fagyott tojást megsózott friss kútvízbe tesszük. Rövid idő múlva kivéve, egészen friss tojást nyerünk.

Fájdalomcsillapító fogcsepp. Két rész legjobb minőségű mastixot 7 gr. kloroformban feloldunk s azután 3 gr. perubalzsamot keverünk hozzá. E folyadék-ból 2–3 cseppet vattára öntünk s az odvas fogba tesszük; a fájdalmat rövid időn belül megszünteti. Másik módszer szerint igen jó hatással van a fahéj rágása, s ha a fahéj jóminőségű, úgy a fájó idegeket érzékelteleníti. Vagy kétszer szénsavas natriumot (natrium bicarbonicum) meleg vízben feloldva a szájba vesszük, a fájást szünteti. Fogfájást csillapít még 0.002 atropin, 0.2 cocain, 2 kámfor, 2 karbolsav, ha a csepp közvetlenül a fogidegre jut.

Giliszta, drótféreg és sok más, a kertekben élősködő rovar ellen kitűnő szer a faszénpor. Egy gazda kertjét mindenféle féreg annyira ellepte volt, hogy majdnem lehetetlen volt benne retket, hagymát, főzeléket stb.-t ültetni. Különböző szerekkel, mézszel, sóval, stb.-vel megkísérelte volt a kellemetlen vendégeket elkergetni, de hiába. Végre faszénpor-réteggel borították be a kert felületét s ezt aztán leásták; a férgek csakhamar elpusztultak. Mondják, hogy a faszénpor a pöszmétén élősködő hernyók ellen is kiváló szolgálatokat tesz.

Kézimunka

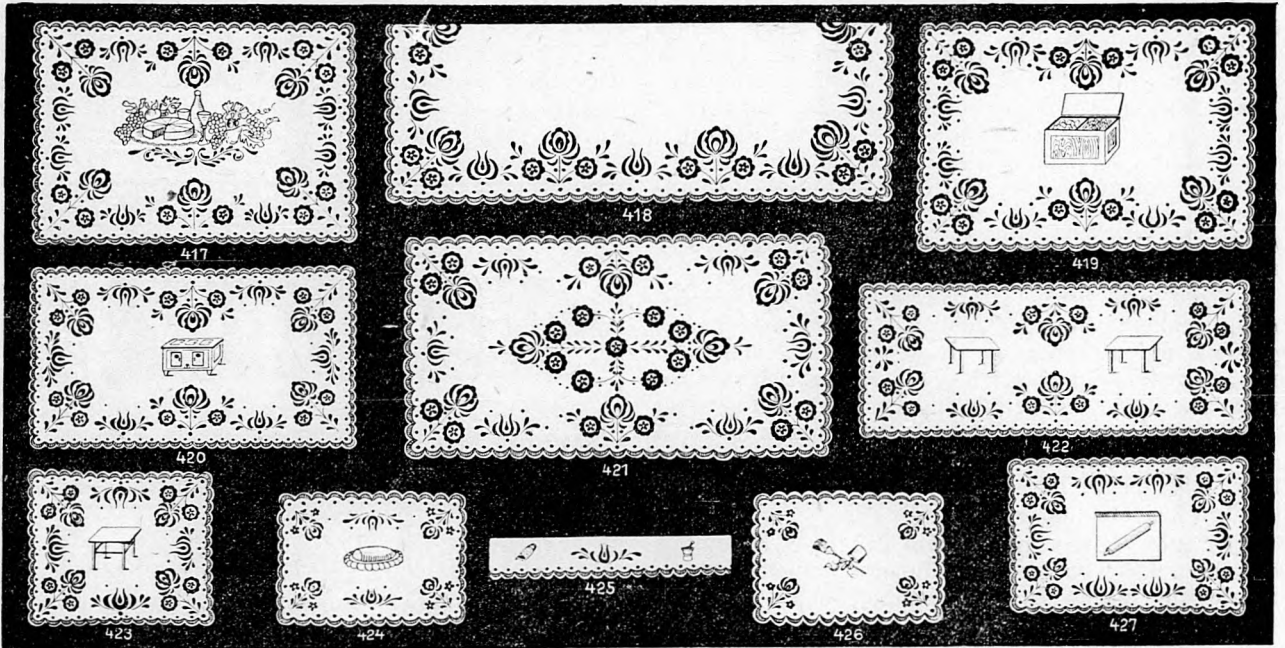
Ha mértékadónak fogadjuk el azt a régi közmondást, hogy: „Nézd meg az anyját, vedd el a lányát“, akkor ugyancsak fején találja a szöveget az a látogató, aki viszont azt mondja: „A konyha hűen tükrözi vissza a háziasszony lényét.“ Ez az oka annak, hogy hölgyeink büszkék az ő konyháikra és ha látogatójuk akad, úgy természetesen nem mulasztják el lakásuk bemutatását, főleg pedig konyhájukat prezentálják szívesen barátijük előtt, mert annak tisztaságával és csinoságával dokumentálják jó háziasszonyi mivoltukat.

Ez készletet bennünket arra, hogy kedves olvasóinknak módot nyújtsunk konyhájuk csinosítására és bemutatunk alant ábrák szerint egy teljes konyhaberendezéshez szükségesített különböző takarókat, melyeket igen olcsón és könnyűszerrel szerezhetnek be maguknak:

A 417. ábra egy konyhafalvédőt ábrázol 80/110 cm. nagyságban, a 418. ábra egy konyhaszekrénytaka-

nőnk, vagy szobalányunk azt mindenkor könnyen elvégezhetik. A legtöbb házban eddig csipkézett papírt használtak, főleg a szekrénycsikok díszítésére, amely azonban nemcsak aránylag drága, de rövid ideig használható, míg ellenben a fent leírt kézimunkák sok-sok évig alkalmazhatók, sokkal értékesebbek, mert saját kézimunkánkkal vannak ellátva és mindig moshatók, tehát konyhánk örökös díszét alkotják.

Hogy kedves előfizetőinknek megkönnyítsük ezek beszerzését, felkértük az országosan ismert Bérczi D. Sándor (Budapest, VI., Dessewffy-utca 5.) céget, aki szíves volt az egyszerűség okából mindjárt az egyes cikkek árait is velünk közölni és lapunkra való hivatkozással ezen előnyöket számítja fel kedves előfizetőinknek. A hozzávaló selyemfényű DMC. pamut piros, vagy kék színben motringonként lesz felszámítva és kívánságra a kellő mennyiségben hozzáadva:

rót 65/150 cm. méretben, a 419. ábra szenesládakarót ábrázol 75/100 cm. nagyságban, a 420. ábra jégszekrénytakarót 65/100 cm. méretben, a 421. ábra konyhasztaltakarót ábrázol, melynek mérete 80/120 cm., a 422. ábra vizespadtakarót mutat be 50/110 cm. méretben. A 423. ábra mosogatópadtakarót 66/66 cm. nagyságban, a 424. ábra kenyértakarót ábrázol 40/50 cm. méretben, a 425. ábra szekrénycsikot mutat be, amely 20 cm. széles és bármely méretben készíthető, attól függően, hogy a konyhakredenc beosztásai milyen méretet kívánnak meg, azokívül felhasználhatók ezen csikok az éléskamra polcainak díszítésére is. A 426. ábra személtáladakarót ábrázol 35/45 cm. nagyságban és végül a 427. ábra gyúródeszkakarót mutat be 65/80 cm. méretben.

Ezeket a hímzéseket nyersszínű pamutvászonra készíthetjük és vagy slingelt kakkal látjuk el, vagy pedig egyszerűen a cakkokat elhagyjuk és akkor simára behajtva, egyszer legépeljük. A hímzést piros- vagy kékszínű, 16. vagy 20. számú DMC. selyemfényű pamutlall dolgozzuk és ha magunk nem akarjuk, úgy szakács-

417. ábra darabonként	---	---	---	---	---	29.000 korona
418. " "	---	---	---	---	---	38.200 "
419. " "	---	---	---	---	---	29.000 "
420. " "	---	---	---	---	---	23.400 "
421. " "	---	---	---	---	---	34.700 "
422. " "	---	---	---	---	---	20.850 "
423. " "	---	---	---	---	---	14.700 "
424. " "	---	---	---	---	---	7.650 "
425. " méterenként	---	---	---	---	---	6.900 "
426. " darabonként	---	---	---	---	---	5.720 "
427. " "	---	---	---	---	---	20.000 "

Magától értetődő, hogy az egyes darabok külön-külön is kaphatók, de kívánságra az egész készlet is megrendelhető, ebben az esetben a rendelésnél ez megírandó és a szekrénycsikból a kívánt métermennyiség a céggel közlendő.

PAPLANT, MATRACOT, ruganyos ágybetétet a legjobb kivitelben és a legolcsóbban készít
Göbbs Gábor paplanosmester
BUDAPEST, I. kerület, Koronaőr-utca 8. szám. Krisztina-tér mellett.

KELETI és
BELFÖLDI**SZÖNYEGEK**alkalmi vételekből ANTIKART
R.-T.-nál VII, Dob-utca 31. sz.Igazg.: Sternberg Z. J.
TELEFON:
József 103—68. szám.

GYERMEKEKNEK

Egy suszterinas kalandjai Pesten

(Kis regény a jó gyermekeknek)

1.

A lepényfalvi majszter.

Messzi földön, hét országban, talán még az Ópe-
renciás tengerén túl is híres volt a lepényfalvi majszter.

Olyan cipők, meg csizmák kerültek ki a keze kö-
zül, hogy — ha valaki a fájós lábára húzta volna
őket — hát még ta-
lán repülni is tudott
volna velük. Meg is
volt a becsülete és
elismerésben is bő-
ven volt része.

Nemrégiben Le-
pényfalván járt egy
valódi néger törzs-
főnök, hogy cipőt
csináltasson magá-
nak a majszterrel.
Személyesen jött el,
mert hát mértéket
venni mégsem igen
lehet telefon útján.
Aztán meg úgy gon-
dolta, hogy mindjárt
nagyobb lesz a te-
kintélye odahaza is,
ha cipőben fog ural-
kodni. Mert hát a
mezítlásbas törzsfő-
nököt még a nége-
rek sem becsülik
valami sokra.

A majszter el
is készítette a ci-
pőt. Fekete Pofa

— így hívták a néger törzsfőnököt — akkorát ugrott
örömben, hogy majd kiverte a majszter úr bal szélső
zápfogát. Aztán elkezdett üvöltözni, amiből, természe-
tesen, egyetlen betűt sem lehetett érteni. Szóval majdnem
olyan értelmetlenül beszélt, mint a rossz tanuló, amikor
elfelejtette a leckéjét megtanulni és felelésre hívja ki a
tanító bácsi.

A majszter úr végül is megelégette a dolgot és
rákiáltott a néger törzsfőnökre:

— Bökd már ki, hogy mit akarsz, te subikzos
képű, mert a fejedhez vágom ezt a cipőt, pedig te a
lábad számára csináltattad!

Fekete Pofa úgylátszik megértette a majszter úr
kifakadását, mert belenyúlt a mándlija zsebébe és kivett
onnan egy éktelen nagy, sárgadinnye alakú rézdarabot.
Ezt a rézdarabot: a sárgadinnye-rend érdemjelvényét
nagykegyelmesen átnyújtotta a majszter úrnak, hogy
kifejezze elismerését.

Hát ilyen híres ember volt ez a lepényfalvi majszter!

Sőt még ennél is sokkal híresebb! Minket legalább
is jobban fog érdekelni az, hogy regényünk hőse: Pityú,
az ő suszterinasa volt. Akármilyen híres és nevezetes
ember volt is ez a lepényfalvi majszter, mégsem volt
jó dolga nála szegény Pityúnak. Ha bal lábbal kelt fel
a majszter, a Pityú fülét húzta meg. Ha valaki sürgetni
jött a megrendelt cipőt, vagy csizrát és még nem volt
kész: annak is Pityú volt az oka. Sőt ha odakint esett
az eső, annak a levét is Pityú itta meg, legalább is
— nyakleves formájában. Ha víg képet vágott Pityú:
az volt a baj. Ha pityergőset: azért kapott ki a
majsztertől.

Egyszer reggel a majszter még az ágyban kiadta
a parancsot Pityu-
nak:

— Pityú, fel-
kelek! . . . Hozd be
a papucsomat!

Pityú kis ideig
keresgélt, aztán be-
hozta a két darab
papucsot.

A majszter egy
darabig nézegette,
aztán éktelen haragra
gyulladt:

— Te számár!
Mit hoztál ide?! . . .
Nem látod, hogy
mind a kettő egy
lábra való? Mind
a kettő a jobbra?

Pityú megva-
karta a fülét.

— Én sem ér-
tem, hogy lehet ez,
majszter uram! Oda-
kinn éppen ilyen két
darab papucs van.
Az meg mind a kettő
bal lábra való!

Minek meséljem tovább a dolgot, ezért is nagyon
kikapott a Pityú.

Szegény Pityú a sarokba húzódott és elkezdett
sirdogálni. Ekkor határozta el magában, hogy meg-
szökik ettől a kegyetlen majsztertől. Nem tűri tovább,
hogy mindennek ő legyen az oka. Inkább felmegy Pestre
és ott próbál szerencsét.

Egy este aztán összeszedte kis cók-mókját, búcsút
mondott a kapufélfának és kiment az állomásra. Nem
azért, hogy vonatra üljön, hanem azért, hogy a vasúti
sínek mentén elballagjon Pestig.

Szép, csillagos este volt és Pityú ballagott a vasúti
töltés mellett. Hirtelen elnevette magát, mert eszébe
jutott, hogy milyen mérges lesz reggel a lepényfalvi
majszter, amikor az ő nevét fogja kiabálni és senki
nem felel.

Mert Pityú akkor már jómesszire fog járni Lepény-
falvától . . .

(Folytatjuk.)

Ottlik testvérek

Egy kis társasági pletyka.

— Telefonjelentés. —

Halló, halló, csókolom azokat a csiszolt, fényes körmöcskéit, ne haragudjon rám, amiért olyan gyors tempóban beszélek, de nagyon sok mondanivalóm van és tíz perc múlva ott kell lennem a szőke kis naiva teadélutánján. Hogy mit keresek én ott? Hát először is nem keresek, hanem találok, még pedig két molett, hogy ne mondjam kövér segédszínésznőt, akik a legmolettebb, hogy ne mondjam legkövérebb pletykákat tudják. Isten ments, hogy lemaradjak róluk! Vagyok persze annyira jószívű, hogy cserébe a magam diszkrét információit adom le nekik. Csakhogy magának sem tudok ellentállni, nagyságos asszony és futólépésben szállítom, ime, a legfrissebb, il-
latos csemegét.

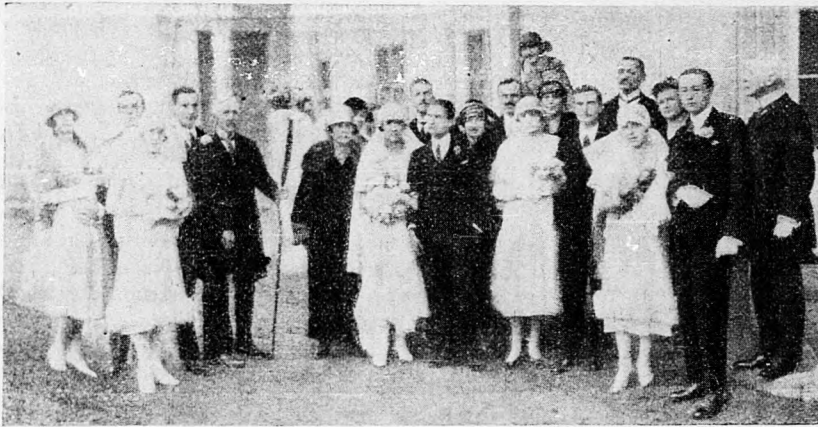
Hát az úgy történt, könyörgöm, hogy a kormányfőtanácsos úr megkérte a jóbarátját, egy legényembert, engedje át neki a hét bizonyos napjain a lakását. A jóbarát megtette ezt a kis szívességet, annál is inkább, mert nagyon tetszett neki a főtanácsos csinos, barna felesége. A jóbarát — nevezzük Zuárdnak — nem tudott, de nem is akart ellentállni a

férj kérésének. Ezt az ütőkártyát dehogyan adta volna ki a kezéből! És az ütőkártyát — ha mindjárt nem valami gavallérosan — nyomban ki is játszotta. A méltóságos asszony előtt példálódzni kezdett a méltóságos úr csapodárságával, léhaságával és hűtlenségével. A méltóságos asszony azonban nem állt kötélnek. Megérezte valahogy a tendenciát. A jóbarát ezek után a legvégső indiszkrécióra szánta el magát: pont abban a percben, amikor a méltóságos úrnak a legénylakásba való betoppanását várta, megjelent a méltóságos asszony társaságában, akit persze előkészített férje kalandjára. És most jön a felsülés, a hűtlen jóbarát bűnhődése. A férj megjelent ugyan, de — két úr kíséretében. Külföldi volt mindkettő. Fontos üzleti ügyben jöttek, de a legteljesebb titoktartást kötötték ki. Ezért nem találkoztak a szállodában a méltóságos úrral, de még a lakásán sem, mert abban a házban a méltóságos úr néhány konkurrens lakik, akik kilesték és elárulták volna az üzleti találkát. Ezek után mondanom sem kell, hogy a méltóságos asszony vakon

megbízik a síríg hú férjében és hogy a jóbarát elvesztette a játszmat.

Hadd számoljak most be arról, hogy az elmúlt napokban jegyezte el Balzsay Cicát Maár István tanító. A bájos menyasszony unokahuga Bálint Endre sövényházi plébánosnak, a „Magyar Uriasszonyok Lapja“ lelkes hívének. Dr. geszthelyi Nagy László, a Kecskeméti Mezőgazdasági Kamara igazgatója eljegyezte vagyóczi dr. Nagy Jolánt. Hét vármegyére szóló lakodalom is volt az ó-év végén: Gosztonyi Erzsébetet vette feleségül br. Jósika Jenő. Akik ott voltak, egy feledhetetlen, drága élménnyel lettek gazdagabbak. A régi híres magyar

lakodalmak színes hangulata, káprázatos képe elevenedett meg ezen a pazar menyegzőn. A cigány bódító muzsikája mellett, pezsgős palackok durrogása közben másnapig tartott a fiatal pár ünneplése. Szakácsok és szakácsnők raja sürgött, forgott a takaréktűzhely körül és fehérbóbitás szobalányok, egyszerű hasas hordozták körül szünet - szakadatlan a konyha reme-

Gosztonyi Erzsébet és báró Jósika Jenő esküvője

Balról jobbra: báró Jósika Rózsa, Gosztonyi János, Gosztonyi Mária, báró Reichlin-Meldegg Ossi, Gosztonyi Miklós, Gosztonyi Tiborné, Zerdahelyi Edit, báró Andreánszky Gábor, Gosztonyi Erzsébet és báró Jósika Jenő mátkapár. Hátuk mögött: báró Mansberg Arvéd, gróf Serényi Miklósné, gróf Serényi Miklós, Kállay Ágota, gróf Haller Hanna, Eratziansky Mária, Szemere László, báró Jósika Gábor, Gosztonyi Klementina, báró Jósika Gáborné, báró Jósika Pisti, Gosztonyi Tibor.

keit. A lakodalomban résztvettek: gr. Serényi Miklós és neje, báró Andreánszky Gábor, báró Jósika Gábor és neje, báró Jósika Pista, gróf Haller Hanna, báró Reichlin-Meldegg Ossi, báró Mansberg Arvéd, Gosztonyi János, Gosztonyi Mária, Gosztonyi Klementin, Gosztonyi Tibor, Gosztonyi Miklós és neje örömszülők, Zerdahelyi Edith, Kállay Ágota, Graziánszky Mária, Szemere László.

Biztosan érdekelni fogja magát, hogy Festetich Tasziló herceg Keszthelyről Olaszországba utazott, József Ferenc főherceg és Anna főhercegnő pedig visszaértek Rómából. Előkelő társaságainkon a farsangi láz tagadhatatlan előjelei mutatkoznak. Nagyban készülődnek a Protestáns Bálra, amely január 23-án lesz a Pesti Vigadóban. A rendezőség élén Sente Lajos elnök (a Bethlen Gábor-szövetségben, Wesselényi utca 22.) élénk tevékenységet fejt ki az el nem maradó siker érdekében. Nagyszabásúnak ígérkezik a Székely Bál, melyet az udvarhelymegyei egyetemi hallgatók rendeznek január 16-án a Lloyd-palotában. Siessen Nagyságos Asszony meghívót kérni a Deák-tér 1. számú házban a Sz. E.

F. H. E. helyiségében kapható, mert ott akarom magával járnai a legfrissebb angol fox-trottót, a „Yes Sir, ez a bébim“ címűt, melynek briliáns magyar szövegét Molnár Jenő írta.

Tudom, hogy a hangversenyek is érdeklik. Nos, január 18-án lesz Koncz János hegedűművész hangversenye, 29-én Kereszty Jenő orgonaestélya, február 2-án Murgács Kálmán magyar nótá estje, ezúttal másodsor (mert a nagy sikerre való tekintettel meg kell ismételnie), február 20-án pedig lesz Regéczy Ilona hegedű estje. Különösen felhívom a figyelmét a kitűnő Balázs Árpád magyar nótáestjére, amelyet január 16-án Budapest előkelő világa fog meghallgatni. A néhai IV. Károly király-émlékhangversenyt december 29-én tartották meg a Vigadó nagytermében. Gróf Mikes János püspök bevezető beszéde után Jákó Margit és Pilinszky Zsigmond, az Operaház művészei gyönyörködtették a közönséget, amely a társaság színejavából toborzódott. A rendezőség élén gróf Andrassy Gyula mint díszelnök fejtett ki nemes tevékenységet.

... Letelt a tíz perc, talán egy negyed óra is, rohanok. Csak még egy kis pletykát. Az a fiatal bankár, aki a papája gazdagságát és a mamája rútságát örökölte, tegnap hirtelen eltűnt a fővárosból. Természetesen nem egyedül. De most már igazán: kisztihand. Slussz.

DÉLIBÁB

*Magyar erdők lakója voltam
Kárpáti ősi bérceken,
Hol mélység zúg szilaj habokban
S fenyőket tépő szél terem.
Az ormok még hőtől búcsúznak,
Mikor a rózsa már fakad;
A Tisza is ott indul útnak,
Ölelni rónatájakat.*

*Mélázva egy-egy árva szirten
Míg lent a vízmoraj zenélt,
Hányszor repült a vágyam innen,
Szelíd szép rónaság, feléd:
Hol álmodozva reng kalászdod,
Halkan mesél a réti nád,
Dalolnak csendesen halászsok,
Jár játszadozva délibáb.*

*S lesújtott ránk az Isten ökle,
Ki ezer évig türt nekünk:
Ellenség űlt a bérctetőkre,
Elvette tőlünk tűzhelyünk.
S mint új fészket keres a gólya,
Mikor a régi rombadólt:
Lettem magyar mezők lakója,
Hol végtelen a rónaföld.*

*De, hegyvilágom, hű szerelmed
Velem jött minden átkokon;
S most csendes csermely vize mellett
Erdőzúgásról álmodom.
S míg forró nap sugára éget
S halkan mesél a réti nád:
A messzeségben drága képed
Játszik velem, mint délibáb.*

SZAMOLÁNYI GYULA

ÁLLATVÉDELEM

Gondolatok az állatvédelem köréből.

A „Magyar Állatvédő Liga“ megalakulása.

Pálmai Ilkától hallottam: „Bejártam a világot, de sehol nem láttam az állattal olyan kegyetlenül bánni, mint nálunk“ és ismeretes egy a háború idején nálunk megfordult nagyrangú német lovastisztnek a mondása: „Sehol a világon nem láttam a lóval olyan kegyetlenül bánni, mint éppen Magyarországon, a ló hazájában“. A német gyáros esetéről is hallottunk. Világkörüli útján hű kísérője, kedves kutyája, Budapesten természetesen dróthurokra került, dacára a berlini „ebvédejegynek“ és beigazolt gondozottságának, azért, mert egy pillanatra póráz nélkül volt az utcán. Hja! Budapesten ilyen az ebtartási „szabályrendelet“. A gyáros, kinek sürgős dolga volt, kutyáját nem kaphatta vissza, szemláltára lötte „Rudi“ agyon. Távozásakor a gyáros kijelentette, hogy Budapestre többé nem jön és barbár hírünket vitte.

Hogy nálunk az állatvédelemről — ha van is egyik-másik embernek fogalma róla — milyen helytelen és téves felfogások járnak, azt legjobban tapasztalhatjuk, ha állatvédelmi ügyben hatóságainknál eljárunk, vagy ha napisajtónkat e tekintetben a külföldivel összehasonlítjuk, vagy, ami még egyszerűbb, felebarátainkat megfigyeljük.

Hatóságainknál olimposi fölénytel kezelnek bennünket, alig tudják meglepődöttségüket és nevetésüket palástolni. Állatvédelem? Es megegyeznek abban, hogy az „nem komoly dolog“, nem „komoly embereknek való bibelődés“, „az a hisztériás vénleányok és vénasszonyok kedvtelése“, avvai „komoly“ férfi nem foglalkozhatik.

A napisajtó pedig, mely a boxmérkőzésnek, galamblovésznek, bélyeggyűjtésnek, löverseny- és ügetőversenyeredményeknek, és más olyan dolgoknak, melyek a közjó és közérdekel szemponyjából nem fontosak és nem is mindenkit érdekelnek, hasábot és állandó rovatokat tud biztosítani, míg az állatvédelem elől — elzárkózik. Állatvédelem részére nincs hely.

Miután pedig az állatvédelem a mi iskoláink tananyagának keretében sem talál kellő méltánylást, az életbe kikerült fiatal nemzedék, mely a napi újságjában az állatvédelmet legfeljebb „kifigurázva“ és rendszerint nyegle stílusban „kiszervezte“ ismeri meg, hivatalokba bejutván, érzéketlenül alkalmazza azt a csekélyszámú jogszabályt, amely az állatok védelmét volna hivatott istápolni.

Állapotainkat balkáni műveltségi fokra leszállító szégyenletes viszonyainkon segitendő, összefogott hazánk tíz legkiválóbb olyan egyesülete, amely az állattal szeretettel foglalkozik és az állatvédelem eszméjével rokonszenvez és megalakította a „Magyar Állatvédő Ligát“, melynek keretében ebtenyészítő egyesületeink is dicséretes buzgalommal szándékoznak az ujjaépítés és propagálás munkájából részüket kivenei. Céljuk: bevinni a köztudatba, hogy az állatvédelem nem kedvtelés, hanem a könyörületes emberi léleknek egy imperatívusa, szükséglete, egy elhanyagolt és felkarolandó kultúrügy; hogy necsak a saját állatunkat szeressük, dédelgessük, de gondoljunk az emberi önkénynek és haszonlesésnek korlátlanul kiszolgáltatót szerencsétlen páriákra is és cselekedjünk értük is.

Gandhi mondja: „Felebarátom minden élő lény“.

MEZEY ÖDÖN.

A „Magyar Állatvédő Liga“ ideiglenes levélcíme: Budapest, IV., Veres Pálné-utca 30.

VÁGÓ VIKTOR

HAJFESTŐ-SPECIALISTA, HÖLGYFODRÁSZ
BUDAPEST, VIII., RAKÓCZY-ÚT 57.

Hajvágás párisi fazonra. Tartós ondoláció. Kosmetika. Manikűr.

Színházi levél.

Nagyságos Asszonyom,

meg vagyok győződve róla, hogy magát senki más nem érdekli az elmúlt színházi hét hősei és hősnői közül, mint Fedák Sári. Tudom, milyen szívszorogó izgalommal vette kezébe azokat a lapokat, amelyek az „isteni Zsazsa“ bécsi és berlini Antónia-sikereiről írtak, de azt is tudom, hogy a túlságos nagy diadaloknak mégsem örült, mert attól tartott, hogy a német színpad teljesen és örökre elhódítja tőlünk ezt a mindenképpen rendkívüli tehetségű, vérbeli magyar művésznőt. Nos, most már csak megnyugodott, asszonyom. Fedák Sári hazajött, újra magyar színpadon játszik s még hozzá régi szerepkörében, az operettprimadonáiban. Ha látta volna, hogy ünnepelte a nyilvános főpróba- és a premiér közönsége az Operettszínházban, mikor mint vándorkomédiánszó széles kappal, térdigérő szoknyában a színpadra lépett! Percekig tombolt a taps, egy viharos tapsfürdő hőmpölygött végig a nézőtérben és Fedák boldogan vetette magát a forró, zúgó hullámokba. Ilyen tüntetést keveset láttam, pedig viharezett színházi ember vagyok. Volt ebben a mámorító tapsban egy nagy

porció büszkeség, hogy a mi Fedák Sárinkat a külföld is elismeri és értékeli, de volt benne valami elérékenyülés is: a negyven-ötvenéves generációnak az a szentimentalizmusa, mely a multba réved és az elszállt ifjúság édes emlékeinek szirupját szívja magába. Fedák Sáriban ez a közönség az életnek azt a nagy művésznőjét ünnepli, aki dacolt az idő könyörtelen vasfogával, azzal a sok bajjal és jajjal, ami a háború óta reánk szakadt, aki épp oly vidáman mókázik, mintha békebeli fiatalságunk békebeli idegeivel járnánk az élet kálváriás útjait.

Pedig... Pedig — ne vegye szentségtörésnek, asszonyom — ha föltesszük a kritikus szemüvegét, sok fájdalmas fogyatékoságja bukkanunk Fedák Sári mai primadonnáskodásában. Nem akarom ezzel azt mondani, hogy a drága Zsazsának már nem szabad operettet játszani — az énekhang kivételével (ami különben sohasem volt a birtokában) minden kellelkel rendelkezik. Én úgy látom s velem sokan mások, hogy az a játéksztilus, amelyet Fedák az operettben meghonosított, valahogyan elavult, elszíntelenedett, vagy mondjuk így: oly sokan

kopirozták, annyian és annyiszor utánozták, hogy ma szinte az a groteszk benyomásunk támad, mintha Fedák önmagát parodizálná. Az operettjátszás hálátlan feladat, hálátlan főleg azért, mert nagyon rugalmas testet követel. Fedákkal szemben, mint általában a kivételes művészekkel szemben izléstelen volna a korhatár nyárspolgári mértékét felállítani, de magának Fedáknak is éreznie kell, hogy ma már nem az operett az ő birodalma. Az operett sablonját az olyan vígjátéki tehetség, mint amilyen Fedák, sok ragyogó színnel ékesítheti, de mégsem változtathatja át igazi művészi keretté, amelyben egy sokrétű, nagytudású színész művészetének egész skálája érvényre juthat. Az operett megokolatlan, sokszor ostoba fordulatait a legnagyobb művészettel sem lehet elfogadhatókká tenni. És Fedákból ma már hiányzik ez a felületesség, ez a könnyedség, amely az operettben nélkülözhetetlen, ami fölött mosolyogva siklunk el, ha egy fiatal színész hancurozása elkápráztatja a szemünket és az idegeinket, de egy kicsit meg-hökkennyünk, amikor egy súlyos művész csi-nálja végig előt-tünk a furcsa bakugrásokat. Egyszóval, asszonyom, — s ezért meg ne nehezteljen vala-hogy — Fedák Sárinak a maga egyéniségéhez méltó vígjátéki

Mutatóvány a szerző most megjelent nótáskönyvéből.

CSIKORSZÁGI FENYVESEK... (Szilágyi Béla.)

Rubato Murgács Kálmán.

Csik-or-szá-gi feny-ve-sek-be el-her-vad-tak mind a gyöngy-vi-rá-gok,
De még egy-szer visz-sza hoz-zák a sok esi-ki fe-hérgyöngy-vi-rá-got.

Csik-or-szá-gi kis fa-lu-ba el-fe-led-tek ka-cag-ni a lá-nyok.
A mi-kor majd egy-szer uj-ra szé-kely nó-tát da-lol-nak a lá-nyok.

El-vit-ték a gyöngy-vi-rá-got el-lop-ták a szé-kely nó-tát a esi-ki he-gyek-ből.
Hor-táy ba-lák sap-ká-juk-ra ki-tü-zik a har-ma-to-zó fe-hérgyöngy-vi-rá-got.

És az-ó-ta bá-na-to-san hall-gat-nak a gyöngy-vi-rá-gos er-dők.
Sak-kor uj-ra meg-ta-nul-nak ka-cag-ni a es-ki szé-kely lá-nyok.

szerepkörben kell megmaradni, amihez minden kvalitása megvan, az operettezést pedig át kell engednie azoknak, akik kevesebb tehetséggel, de több rugalmassággal és szemfényvesztő csillogással tudják végigjátszani a semmitmondó, léha és üres primadonna-szerepeket.

Kegyelem, kegyelem az én bűnös fejemnek, amiért ily vakmerően leromboltam a maga operettbálványát! S még az a mentességem sincs meg, hogy helyette újat tudnék állítani. A „Terezina“ operettet mindamellert nézze meg, nem olyan rossz a szöveggönye, mint amilyennel az operettírók évtizedek óta traktálják a közönséget, a zenéje is finom, leleményes, bár Strauss Oszkár egy kicsit fukarkodott a melódiákkal. Honthy Hannának néhány nagyon sikerült játékmozzanata van, a kómikusok meghatóan igyekeznek kipróbálni a nézőtér jókedvét és külön dicséret illeti Zátony Kálmánt, akinek pedig nem könnyű elhítenni velünk, hogy Napoleon megfelelő személysítőjére talált öbenne, mert legalább egy fejjel magasabb a korzikai világhódítónál. Párisban nem eshetnék

meg az effajta történelemhamisítás, de nálunk!... Itt egyebet is vígan hamisítanak.

Pirandelloról is kell szólnom, nagyságos asszony. Tudja, ki ez az ördögös olasz író? Szerény középiskolai tanár volt ötvenöt éves koráig, mindössze folyóiratokban találkozta a nevével, amelyet érdekes novellák alá jegyzett. A szindarabjait egymásután utasították el a színházak, míg végre Londonban elhelyezte egyik legragyogóbb komédiáját, a „Hat szerep keres egy szerzőt” s azóta világhírű. Ma hatvanöt éves. Egyik barátom beszélt vele egy római kávéházban. Alacsony, egészen alacsony, csaknem törpe, vézna emberke, csupa mosoly és szelídség, nagyon közvetlen, nincs elkapatva a sikereitől — valósággal egy középiskolai tanár benyomását teszi ma is. Mit mondjak a Vígszínházban bemutatott darabjáról? Olyan klasszikus mélységek vannak benne, amiket nem is tűrne meg a színpad, ha Pirandello nem értené a módját, hogyan lehet elvont művészeti és irodalmi problémákat játékos bolondsággal a közönség előtt mint színes golyóbisokát földobálni. És a publikum még így is meg van zavarodva. Nagy tömegében nem érti, mit akar a szerző. Pirandello minden darabjában van valami, amit a közönség képtelen megemészteni s ezért nem is számíthat könnyű sikerekre. A Vígszínház előadása nagyon szép és gondos. Góth Sándor legnagyobb színészi diadalát aratja benne. A tehetséges Lukács Pál ezúttal nem volt a helyén és Gombaszögi Fridát is jobb szeretem modern asszonyok ábrázolójának látni, mint tizen-nyolc éves leányszerepben.

A Magyar Színház újdonságáról (Kistemaekers: „Miénk az éjszaka”) nem tudok sok jót mondani. Drámai menetű, de művészietlen, gyári játék. Titkos Ilonának jelentős sikere van benne. A többi, Z. Molnár kivételével, sablonos. Apropó: Titkos Ilona. Remélem, gratulált neki az eljegyzéséhez, amely Szilveszter éjjelén zajlott le. Éjjeltől reggelig nyolcig vagy kétszáz színész, író, művész adta egymásnak az ajtókilincset a mennyasszony lakásán. Nála csak a völgegy volt boldogabb. De hogy intimítást is mondjak: az egyik drámai színház igazgatója szerelmi bánatában — Párisba utazott. Az a gyönyörű művésznő ugyanis, akit imád, menyasszonya lett a riválisának. Nagyon a szívére vette a dolgot, de talán Páris szépségei kárpótlást nyújtanak neki. Ezek után pedig kezeit csókolja

EUGENIUS.

HÁLÓSZOBÁKAT,

ebédlöket, úriszobákat, szalon- és klubgarnitúrákat, konyha- és előszobaberendezéseket legmérsékeltebb árban szállít: Sándor Ignác bútóráruháza, Budapest, VI. kerület, Dessewffy ucca 18—20. sz. alatt.

Paplant, matracot

elsőrendű kivitelben készít és raktáron tart
Smarz Károly paplanosmester
Budapest, VIII. Őr-u. 3, a Baross-utcai templom mellett.

REGÉNY

A trón

Írta: Bónyi Adorján

V.

A Nepomuk-utcai ház.

— Uram — mondta egy napon a herceg a michelsburgi utazás után nem sokkal, az udvarmesternek — hoinap beköltözöm a kalisberghi házamba. Elhatározott és megmászhatatlan szándékom ez. Önök, ha akarnak, velem jöhetnek, azonban nem haragszom meg akkor sem, ha jobb szeretik a falu csöndjét a város zajosságánál. Alexin urat mindenesetre magammal viszem.

Így, feszesen és ünnepélyesen mondta ezt a herceg Montilier úrnak és ridegen szinte. Amióta a herceg a fejedelemségből kicsöppent, bizonyos úr nyílott közte és kíséretének érdemes tagjai közt. A tisztelet, melyet irányában tanusítottak, a világért sem csökkent; de megfagytak mintegy a közelségében és szinte kerülni látszottak őt. Egyedül Alexin volt a régi hozzá; udvarias és kedves; testvér és alattvaló egyszerre.

Montilier úr halkán tudomásul vette a herceg elhatározását. Nem volt egy szava sem reá, holott azelőtt bizonyára fejtegette volna egy félóráig, elmésen és mély értelemmel, mennyivel üdvösebb vidéken élni és mik a városi élet hátrányai — ha már nem lehet az ember fejedelem. Most nem szót egy szót sem.

Azonban másnap reggel, mikor a nagy automobil megjelent a kastély verandája előtt és karcsuan és útrakészen a két fiatal ember is megjelent: a herceg és Alexin, akkor már három útrakész úr várta őket a verandán; Montilier úr méltóságteljesen, Horn úr elegánsan és Lustenburg kövéren és álmosan kevéssé.

A herceg mosolyogva kívánt nekik jóreggelt és helyeslően bölintott, hogy az urak is vele tartanak. Aztán beültek az autóba, a gépkocsi elrobogott velük.

Kalisbergh számtalan utcája között van egy, mely olyan mint sok hangos és derült ember között egy szóval, melábus, csöndes és mindenkifőlött előkelő férfiú, hétköznapi urak között egy halk borongós költői lélek.

Ebben az utcában, mely Nepomuk nevét viselte, állott a régi természetes palota, mely a renaissance divatját hordta kőkockáin és egyébként talán a legszebb ház volt Kalisberghben. A Frankensteinok családi háza volt ez.

A régi ház ünnepélyes mezbe öltözött egy reggelen. Virágok jelentek meg az ablakban; a kapu kitarult, mint régi várkapu, ha fogadná hazatérő urát; a természetes kapus idegesen sétált a kapualjban. Végre: autókürt harsant föl az utcavégről; gépkocsi rohant végig az utcán; a portás lihegve futott a kapuhoz; az autó a ház felé kanyarodott; a portás levett sapkával ugrott a a bejárat elé; az autó befordult a széles boltívek alá; s az őt úr egymásután ugrott le róla.

Ferdinánd herceg később elégedetten nézett ki a kertrenyiló emeleti szobája ablakán. A nagy park mozdulatlanul áldogáló fákkal fogadta a délelőtti napsütést; messziről egy nagy folyó tükre csillogott elő a bágyadt réteken át; a város elmégén zöldhátú hegyen omladozott a régi vár, a régi, elmúlt, kalandos Kalis lovagok megroskadó, porladó erőssége.

Az urak külön-külön berendezkedtek szobáikban. A herceg pedig a kulcsok között keresgélt; aztán magában elvonult egy hosszú terembe, amelyben köröskörül a hercegi család férfi és női tagjainak fakó képei sora-

koztak; és olyan arccal csukta be maga után az ajtót, mint aki tanácsot akar kérni valakitől. Itt töltötte az egész délelőttöt.

Ebéd után pedig, mikor egy lakáj teketekéjét szolgált fel az urak között, kik immár jobb kedvre derülten üldögéltek a régi bútorok közt, — ebéd után pedig föl-emelte fejét a herceg és nagyon komolyan így szólt az urakhoz:

— Szeretlek mindnyájatokat, urak, most azonban mégis úgy kell szólanom hozzátok ahogy férfiu szól a férfiakhoz. Urak, valóban mindmáig szó nélkül viseltem a kedves igát, amelyet szeretettel, jóakarattal, gondosan akasztottatok a nyakamba. Nem szóltam az ellen sem, ha beleszóltatok a dolgaimba, ha reámkényszerítettétek az akaratotokat, ha úgy bántatok velem, mint gyermekkel a nagyok, az okosak, a jók. Azonban: mindennek a mai napon vége van. A mai naptól kezdve nem tűnök a dolgaimba beleszólást. A mai naptól kezdve barátaim vagytok nekem, a barátaim, értsetek meg, semmi más. Azt hiszem a jövőtől nem sok várni valóm van, azt hiszem, uralkodásom e ház falain kívül sohasem fog nőni. Ép ezért kérek benneteket, ne tekintsetek bennem mást a jövőben, mint egy jó barátot, aki örvend, hogy környezetében ilyen illusztris urakkal találkozhatik naponta.

A herceg szavait vegyes hatással fogadták. Montilier úr belesápadt és az ajkát rágta, mintha a felszolgáló inas valamely óriási baklövést követett volna el. Hornhof lovag megbólintotta fejét és egy pillanat múlva már arra gondolt, hogy diákkorában szerelmes volt egy kalisberghi asszonykába. . . ah, hol van most vajon az a hölgy? Lustenburg grófja ebben a szent percben határozta el, hogy megtaníttja Horn urat tarokkozni, és a kezeit dörzsölte afölötti örömeiben, hogy végre lesz egy állandó partnere, aki mindig kéznél van. Alexin mozdulatlanul hallgatta végig a heceget; az ő sorsán sokat változtatott a dolog; eddig is inkább barátja volt ő Ferdinándnak.

Egyébként valóban nem sokban változott meg életük. Legfőlegb Montilier úr járkált e naptól fogva még inkább kedveszegetten.

Megérkezésük utáni napon Ferdinánd és Alexin este autón a színház elé robogtak. A herceg páholyt tartott fönn és Albert szívesen szegődött társul. S míg fölfelé haladtak a lépcsőkön, hol az emberek nem ismerték őket és nem sokat törődtek velük, mindketten Katherina Wiesenre gondoltak.

A páholyba hallgatagon és csöndesen ültek be, oly szerényen, mintha valamely német egyetem hallgatói volnának csupán. A páholyuk első páholy volt a proscénium mellett; s mikor Katherina Wiesen kisaszszony kilépett a színpadra, mindketten oly ambíciózusan tapsoltak neki, mintha kalisberghi habitűék volnának és kedvencüket fogadnák a tapssal.

Azonban a darab pergett tovább. Katalinnak nem volt szokása a közönségre nézegetni. Mindamellert olykor — a százszor játszott darab oly jól ismert, álmában is bizvást tudott jelenetében — megtörtént, hogy kedves

pózzal végighordozta pillantását a páholyokon, mik úgy néztek ki, mint sok biboros kis ékszeretok, mélyén a drága ékszerek: hölgyek ragyogóan és szépségesen. Tehát föl-emelte fejét és lassan szétnézett a színházban.

Ah, mi ez? A partnerének kétszer is meg kellett ismételnie mondatát, míg Katherina lassan és halkán, sápadtan és elfogódva válaszolt rá. A szeme azonban sokáig mozdulatlanul és ijedten nézett egy helyre, előre: a páholyra, hol a herceg ült a hadsegéddel.

Aztán nem nézett arra egész este. S a hangját valamely szokatlan, benső izgalom fűtötte át, úgy, hogy voltak némelyek, akik azzal távoztak a színházból:

— Ah, a Wiesen még soha ilyen jól, ilyen érzelmesen, ilyen igazán nem játszott, mint ma este.

És mikor a herceg beült autójába, Alexin észrevette, hogy enyhén, finoman, csöndesen mosolyog.

— Megismert bennünket, — szólt az úton csöndesen a herceghez.

A herceg igent intett. Majd a szeme fölparázlott és fulladó, halk, erős izgatottsággal mondta:

— Bosszút állok, amiért azt tette velem. Szenvedni fog kelleni neki amiatt. Gondolod, hogy magamba tudnám bolondítani?

Alexin a herceg szép, fiatal arcára tekintett.

— Azt hiszem, fenség, könnyen fog menni a dolog.

A herceg arcán rózsaszínes, dacos pirosság ömlött el és a tavaszi levegőben hódítóan, kevélyen, bizakodón emelte föl szőke fejét.

Valóban, harmadnapra a színésznő villásreggelire volt hivatalos.

Vasmezei kisasszony pontosan megérkezett. Egy sárgabutorzatú szalonban fogadta őt a herceg. Katalin keze bizony remegett kissé, midőn a hercegnek néma fejbólintással odanyújtotta. De a herceg szemei barátságos és mosolyogva néztek rá; az ablakon biztatólag süttött be a déli nap; a bútorok meghit barátsággal álldogáltak körülötte; valami kedves és megnyugtató csöndesség üldögélt a divány sarkán; óh, mintha a kandalló mellől egy jóságos, havasfejú öregasszony lépne elő — talán a megboldogult Vasmezei mama — és mosolyogva nézne a gyerekekre. Vasmezei Katalin kitűnő bátorságot érzett; föl kacagott halkán, piros arcú és mélyen betekintett Ferdinánd kék szemébe:

— Nem haragszik rám, hercegem? — kérdezte hangja legfrissebb, legédesebb zengésével.

A herceg két kezébe fogta a hölgy kezét és úgy fogadta a pillantást és a mondatot. A csókokra gondolt most újól, amit ama távoli állomás halk csöndjében adott neki ez a hölgy lehunyt szemmel és ő égő torokkal fogadta el azokat akkoron.

— Istenem — felelte —, hát lehet nekem, szabad nekem haragudnom . . . azok után?

Katalin megfenyegette porcellán fehérségű ujjával és arcának pirossága még élénkebbre csattant. A herceg nem szólt többet erről; de szemei mohón és érzelmesen udvaroltak a hölgy kivácsi szemeinek.

— Oh, fenség, — sóhajtott a színésznő később, —

NAGY OCCASIO!

FENDRICH IMRE, BUDAPEST IV,

DEÁK-TÉR 3.

BELVÁROS.

Batiztsifon, 80 cm. széles, jó minőségű	25 és 28 ezer kor.	Étező teríték, prima daraszt, 6 személyre	318 ezer kor.
Ágyneművászón, jó minőségű	25 " 30 " "	Női zsebkendő	18 " "
Lepedővászón, 150 cm. széles jó minőségű	50 " "	Férfi	9 és 18 " "
Törülköző, tiszta len, jó minőségű	55 " 70 " "	Női nappali íng, jó minőségű, kézi himzéssel	70 " "
Konyha törő, tiszta len, jó minőségű	18 " 20 " "	Női hálóing, jó minőségű, kézi himzéssel	120 " "

Vidékre utánvétellel szállítok, meg nem felelőért a pénzt visszaadom.

valóban nem tudom, miként tehessem jóvá, amit Önnek akkor vétettem.

A herceg nem felelt; szóval sem magyarázta, miként tehetné jóvá Vasmezei, amit ellene vétett.

A lány pedig kitekintett az ablakon s mintha szavai nem is a herceghez mennének, hanem valamely távoli rét ezerpárfőmös virágjaihoz, hangosan mélázott:

— Én... előzőleg nem ismertem a herceget. És mikor már találkoztunk... akkor késő volt... akkor már nekem végezniem kellett, a mire válakoztam.

A hercegnek eszébe jutott Alexin mondása:

— Azt hiszem, fenség, könnyen fog menni a dolog.

Ez jutott eszébe most; nézte a hölgy halvány profilját és elmosolyodott. Elégedetten. Jókedvűen. Főlényesen.

A dezsőnéen kettőjükön kívül csak Alexin jelent meg. A három másik úr is meg volt hívva. Azonban, mikor előző nap Ferdinánd említette, hogy vendég lesz s meghívta őket és ők kérdezték: „Ki lesz a vendég?” és Ferdinánd azt felelte: „az a szőke kisasszony, akivel azon a bizonyos állomáson találkoztam”, — akkor az urak összenéztek, meghajtották a fejüket és szót se szóltak. De ma Montilier kijelentette, hogy nem jól érzi magát s a szobájában marad; s ezért ne haragudjék rá a herceg. Ritter von Hornhof elegáns kézmozdulattal hivatkozott arra, hogy őt egy régi, régi ismerős úrasszonya ebédre hívta volt ma, erre az ebédre neki okvetlen el kell mennie; s azért ne haragudjék reá a herceg. A tábornok... istenem, a tábornok őszintén megmondta, hogy ő nem szereti a hölgyeket, különösen nem, ha étkezését parfümös és mosolygó jelenlétükkel zavarják; ép ezért egyedül kér magának tritvetni; s ép ezért ne haragudjék rá a herceg.

A herceg mosolygott, mind a hármójuk fölött és nem haragudott egyikre sem.¹

Tehát hárman voltak; s Alexin igen kedélyes és derék, megbízható társnak bizonyult, arról lévén szó, hogy egy hölgyet barátja és ura kezére kell játszania. Úgyes kis támadásokat intézett szellemes mondásokkal a hölgy ellen; ravasz vermetek ásozt az asztal fölötti szőmezőkön, úgy, hogy az elkápráztatott hölgynek okvetlenül bele kellett hullania s a dolog mindig úgy fordult, hogy a csatátvesztett hölgy előtt győztesként nem a hadsegéd állt, hanem a herceg. A herceg, a herceg, mindig csak a herceg; és mikor egy ízben a hölgy lankadtan tette le a poharat és megadólag lehunyta szemeit, mintha két buzavirágra ejtne valaki elefánt-csontszínű szemfedőt, — akkor a herceg és a hadsegéd úgy néztek össze, mint hadvezérek a harc kezdetén, azt mondják egymásnak: jól megy minden.

Vasmezei kisasszonynak később megmutatta a herceg a palota különösebb termeit. A színész nő minden csodálkozott: elámult valamin; s itt-ott őszintén gyönyörködött; s végül három óraker ijedten vallotta be, hogy neki most próbára kell mennie. A herceg sajnálkozott.

— Befogassak? kérdezte udvariasan.

— Isten ments! — lelkendezett Vasmezei. —

Elszaladok gyalog is hamar. És még haza is kell mennem, különben is. Az pedig valóban szomszédság.

És mikor búcsúra nyújtotta kezét, akkor csak annyit mondott csöndesen és áhitattal, igézzettel és igézően:

— Fenség, én azi hiszem, kárpótolhatom még valaha azért, amit miattam elvesztett az élet hazard-játékán.

És mikor kilépett a kapun, lassan elringott kecses alakja könnyű lépésekkel a Nepomuk-utcai ház előtt, bizony kelessé zavartan szoritotta keblére kicsiny ibolyacsokrát, amellyel a herceg a búcsú percében megajándékozta őt. És otthon ép csak annyi ideje volt még Vasmezei kisasszonynak, hogy föllebbentett fátyollal letérdelhetett az imázsámsoly előtt, mely ép oly hűséges kísérője a magányos hölgyeknek, mint a hajfodorító-vas, vagy a selyemfűző. Egy halk Miatyánkot rebegett itt el a színész nő s a Mária-kép előtt az örökmécs lángja, mintha helyben hagyólag bölintgatott volna hozzá vörhenyes fejével, mint egy titkos jóakaró.

Majd fölkelt Katalin, orcáját selyemkendővel törülte meg, mintha könnyek is lettek volna a bőr szűzi haván. És elővonta egy rejtett fiókból a képet, melyet csak esténként tekintett meg mások s amely Verőfény Jenőt ábrázolta még pesti ifjú korában. Hosszan és mozdulatlan szemmel nézte az arcképet Vasmezei és magában valahogy ily szavakat intézett a bársonymeleg szempárhoz, mely a kartonról merengett feléje:

— Jenőké, fiam, ismét csúnyául bánok veled, de nincs mit tennem. Így kell lennie. Voltaképen régóta lehettem volna jó hozzád, de... nekem az étellel dolgom van... még nem végeztem el mindent... még várunk kell... és nem is mertem, Jenő. Mert ha egyszer a szívembe engednélek téged, Jenő, én úgy szeretlek, hogy akkor... akkor vége lenne mindennek. Istenem, látod, pedig még itt sincs minden rendben, a herceggel. A hercegnek én egyszer útját álltam, a herceget én egyszer elbuktattam, mert sok pénz kínálkozott mindezért és nekem kellett a pénz... mert azt akarom fiam, hogy boldogok legyünk. De a herceg — fiatal ember, a herceget — sajnálom, a herceget — tennem kell valamit. Mit tehetek a herceget? Istenem, amit akármely közönséges férfiert tehet az ember. Megengedem, hogy szeressen. Ő azt hiszi majd, meglásd, hogy belebolondulok. Holott ő fog elszédülni és meggyöngyülni és megalázkodni, Jenőké. De, úgy-e jónak kell lennem hozzá? Hát azért mondom, ne légy türelmetlen, édesem, Ne légy makacs, ne légy ideges, ne légy bolond. Légy okos és vak. Persze neked minderről nem szólhatok, mert neked nem szabad minderről tudni, míg... De az Isten hallja mindezt és ő jó lesz hozzánk.

Felsőhajtott; megcsókolta a fényképét; és dúdolva ment a próbára a Vasmezei kisasszony.

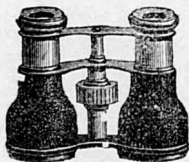
(Folytatjuk.)

CALDERONI és TÁRSA

LÁTSZERÉSZEK

BUDAPEST V, VÖRÖSMARTY-TÉR 1

Látcsövek, szemüvegek, orrcsipek Zeiss-és Görz-üvegekkel. Barometerek, hőmérők.

Hajeltávolító

Ravissant hölgyek részére elismerten a legjobb, kezelése egyszerű, nyomot nem hagy hátra. Ara 40.000 korona.

Hajnévelő

hajhullás, őszülés ellen. Az eredmény meglepő. Ara 50.000 korona.

Szeplőellenkenőcs

felülmulthatlan szer, hatása meglepő.

BOTÁR arcápolási intézete, Budapest, VII., Erzsébet-krt 34. Cég fennáll 15 éve

TANÁCSOT KÉRNEK

180. Kedves Szerkesztő Úr! A Magyar Uriasszonyok Lapjának régen előfizetője az édes anyám s én is az utolsó betűig elolvasom s így elolvasom a szerkesztői üzeneteket és az olvasók levelezéseit is s mégis az én mostani problémámhoz hasonlóra nem lettem. Miután a legnagyobb kétségbeesésben vagyok s bár tudom, hogy mit kell tennem, még mielőtt kettévágnám a gordiusi csomót, szeretném az Ön véleményét kikérni, mert senkihez sem fordulhatok tanácsért. Mielőtt leírnám a történeteket, tudnia kell, hogy én egy 19 éves hivatalnoknője vagyok egy igen előkelő részvénytársaságnak. Ezelőtt egy évvel nyertem itt elhelyezkedést s miután özvegy édesanyám és még négy kisebb testvérem van, akik mind tanulók, nagyon boldog voltam, hogy keresetemmel édesanyám gondjait megkönnyíthetem. Az árvaságra jutottak sorsa — úgy hiszem — mindig nagyon-nagyon szomorú s különösen ennek tulajdonítom, hogy végtelenül komoly vagyok, annyira, hogy kolleganőimmel sem tartom fenn az összeköttetést csak azért, nehogy ezáltal esetleg anyagilag meg rövidítem az édes anyámat. Ezeknek felsorolásával csak azt akarom megvilágítani, hogy nem vagyok könnyelmű s nem számítok az úgynevezett kacérlányok közé. Szorgalmas munkám s komolyságom feltűnt a vezérigazgatónak s így mind többször az én munkámat vette igénybe s megelégedését azzal juttatta kifejezésre, hogy kérésem nélkül a fizetésemet annyira emelte, hogy most már majdnem gond nélkül tudom az én hozzám tartozóimat eltartani. Nemrég ismét én voltam az, aki a vezérigazgató levelezését elláttam s így hosszabb ideig szobájában diktált nekem gépbe. Egyszer csak hátam mögött sétálva megcsókolt. Engem ez annyira megdöbbentett, hogy szólni sem tudtam s ő, mintha mi sem történt volna, csak diktált tovább. Mikor elvégeztem a leveleket, a legnagyobb komolysággal adtam tudtára, hogy nem tartozom azok közé a lányok közé, akik elűrnék a hasonló bizalmaskodást, még akkor sem, ha állásomba kerülne. Erre azt mondta, hogy ő figyelt engem és látja, hogy én kivételt képezek a többiek közül s nagyon megtetszettem neki s kért, hogy legyek jó hozzá, mert én láthattam, hogy ő eddig is mindent megtett értem. Mire én azt válaszoltam, hogy csak a munkámat kívánom megfizettetni s én nem is gondoltam arra, hogy ő más értelemben tenné. Azt is mondtam, hogy felesége és gyerekei vannak s én nem tartozom azok közé, kik bármily tekintetben egy házasséggal összeköttetést tartanék fenn. Azt válaszolta, kérem, maga oly okos lány, miért beszél ily badarságokat, legyen jó hozzám és meglátja, nem fogja megbánni. Ezzel én kimentem az irodámba és azóta hetek teltek el s a legnagyobb kétségbeesésben vagyok, mert félek, hogy állásomba fog kerülni s a mai rossz viszonyok között nem lehet oly könnyen elhelyezkedni. Nem tudok róla beszélni az édes anyámmal sem, mert szegény amúgy is szívbajos és tudom, hogy rettenetesen szenvedne ezáltal. A mindennapi rettegés, hogy ismét felhossa ezt a reám nézve majdnem élet-halál jelentő támadását, annyira idegessé és még komolyabbá tett, hogy már nevetni sem tudok. S ma, annak dacára, hogy a legkomolyabb magaviseletemmel tudtára adtam, hogy nem akarok semmiféle beszélgetést sem kezdeni, rám rontott azzal a kérdéssel, hogy gondolkoztam-e azon, amit mondott. Azt feleltem, nem és nem is akarok. Erre ő azt mondta, hogy jól gondoljam meg, mit beszélék s vegyem tudomásul, ha nem teljesítem az ő kívánságát, úgy egy hónapi felmondás után el kell hagynom állásomat. Nem voltam erre elkészülve, nem tudom, hogyan jöttem ki a szobájából s nem bírok az édes anyámnak szólni. Nem is kellene válaszát kérnem, kedves Szerkesztő Úr, hiszen tudom, hogy mit fogok tenni, ott hagyom az állásomat, csak az fáj leírhatatlanul, hogy szegény édesanyám mit fog csinálni, ha nem lesz keresetem. Kérem, kedves Szerkesztő Úr, tanácsoljon végső kétségbeesésben, úgy szeretnék valami megoldást találni anélkül, hogy a lelkemet fel kellene áldoznom.

W. Marián, Budapest.

190. Kérem, kedves olvasótársnőimet, közöljék lapunk útján a túrógombóc pontos receptjét. Előre is hálás köszönet.

Egy őrszentmihályi előfizető.

191. A jó háziasszonyokhoz fordulok házi-ecet készítés receptért. Ugyanis egy hordó ecetem nem savanyodott meg: Mi hibát követtem el s lehet-e ezt még megjavítani? Szíves tanácsot kérek s előre is köszönöm.

„Pusztai lakós”.

ÜZENETEK

183. „Hű olvasó, Nyiregyháza”. Befagyott ablaküvegek tisztítása. Egy maroknyi konyhasót feloldunk egy liter vízben és az oldatot melegejtjük. Az így kapott meleg sósvízbe spongyát mártunk s azzal a befagyott ablaküveget addig dörzsöljük, míg a jég rajta megolvad. Ekkor az üveget ruhával hirtelen szárazra törüljük. Üdv.

Szerk.

185. **Előfizető, Csenger.** Igen egyszerűen állíthatunk elő olyan vízszűrőt, mely pénzbe se kerül, mert a háznál minden megvan hozzá s mégis teljesen desztillált vizet nyerünk s különösen tanyákon megbecsülhetetlen. Vegyünk egy nagyobb edényt, melybe a vizet felfogjuk, ennek a tetejére tegyünk két deszkát, úgy, hogy közepén nyílás maradjon, erre egy nagy máz nélküli virágcserepet helyezünk, melynek levezető nyílása szabadon kell, hogy maradjon. A virágcserepbe előbb egy vékony, sűrű drót-szövetet teszünk s az edényt félig megtöltjük darabosra törött faszénnel s a tetejére finom homokot teszünk, melyet előbb teljesen tisztára kimostunk. Erre töltjük a vizet s a benne levő tisztátalan anyagokat a homok és a szén felfogja, úgy, hogy kristálytiszta vizet nyerünk. Talán nem is kell megemlítenünk, hogy a homokot és faszenet időközönként fel kell cserélni. Kézcsókkal.

Szerk.

186. **Egy takarékos pesti fiatal asszonyka.** Bizony Nagyságos Asszonyunk, van még más módja is a tojáshéj felhasználásának a háztartásban. Kevesen ismerik, de akik tudnak róla azt állítják, hogy kitűnően bevált. Ugyanis a tojáshéjakat összegyűjtjük s megszáritjuk. Finomabb fehérnemű-mosásnál ezekből a tojáshéjból mosárban nem egészen apróra törünk és ezeket a forró vízbe tesszük. A fehér tojáshéj mézstartalma olyan fehérítőleg hat a ruhára, mint a klor, de se nem ártalmas, se nem szagos. Csak arra kell vigyázni, hogy a tojáshéjak ne barnuljanak meg. Szíves üdv.

Szerk.

Kedves Szerkesztő Úr! Figyelemmel olvasom lapunk szerkesztői üzeneteit és a múlt hó 10-i számban közölt, egy mezőhegyesi olvasótársnőm által írt levél felkeltette a figyelmemet. Tanácsot kér, mert szomorú és unatkozik. Szerettem volna erre a kérdésre válaszolni, de nem akartam előbb, gondoltam, talán nem tudok elég okosan hozzászólni, mivel még fiatal leány vagyok. 20-iki számban láttam, hogy az említett kérdésre még válasz nem érkezett, azért kérem Szerkesztő Úr, olvassa át figyelmesen leveletem és ha úgy találja, hogy nézeteim helyesek, úgy szíveskedjék válaszatot közölni.

Szerintem az illető hölgy nem unatkozik, hanem kimerült. Az a munka, amit végez, több annál, amit egy úrinő elbirjon, — az már robot. — Nagyon szép, hogy idegen gyermekekkel is annyit fárad, de mindenesetre kímélnie kellene magát, mert vajon ki viseli gondját a gyermekeknek akkor, ha a túlzott munka következtében, saját maga is ápolásra szorulna? Pihenjen többet, sportoljon és akkor nem fog fáradt és szomorú lenni. Természetes, nem lehet senki vidám, ha állandóan fáradt és kimerült. Különösen a sétát és a sportot ajánlom. Azt mondják Amerikában vannak legkisebb százalékban az ideges és kimerült nők, azért, mert ott a tennisztől a boxolásig a sportnak minden ágát űzik.

Én nagy sportkedvelő vagyok. Nyáron a strandon, télen a jégen, ősszel-tavasszal pedig a vívóteremben töltöm szabadidőm legnagyobb részét. Nekem is van sok dolgom, nyolc szobánk, egy cseléd, de azért mindenre ráérek és folyton vig vagyok, az unalmat el sem tudom képzelni, a fáradságot pedig kellemes érzésnek tartom, ami után jól alszik az ember és reggel vidáman ébred.

Minden unatkozó nőnek azt ajánlom, sportoljon, szórakozzon annyit, amennyit körülményei megengednek, anélkül, hogy háztartását elhanyagolná, pihenjen sokat. Akkor majd nem fog

unatkozni, nem lesz szomorú és fáradt, otthona vidám és megelégedett lesz, hova férje örömmel siet haza és a folyton mosolygó arcok közé nehezebben hatol a szomorúság, elégedetlenség és mindaz, amit röviden unalomnak neveznek.

Ha esetleg tanácsom helytelen volna, szolgáljon mentségemre az, hogy jószándékból írtam és hogy lány vagyok. Ki tudja, hátha belőlem is fáradt és unatkozó asszony lesz?

Engedje meg Szerkesztő Úr, hogy még pár szót írjak a 20-ik számban közölt és az „Ó szent anyaság”-ra írt levélre. Az illető úrnő nagyon csalódott hölgy lehet, hogy így ír. A mai felfordult nézetekért nem szabad egyoldalúan egyik nemet sem kárhoztatni. Ahogy nagy a mártírnők száma, úgy sok a talpig becsületes és korrekt férfi is.

Hogy miért akad hűtlen férfi a szorgalmas és tisztességes asszony mellett? Azért, mert az egyformán édes tejet majd mindenki megúnja és pezsgőt kíván. Nem szabad egy asszonynak mártír arcot felvenni, ha erre a legkisebb oka van, vagy szelíden, békével tűrni a megaláztatásokat, addig míg testben-lélekben meg nem törik és már nem lesz ereje fölvenni a versenyt; hogy úgy mondjam, a férj barátjével. Legyen minden asszony olyan mint a pezsgő, mindig újszerű, akkor nem kell félnie, hogy férje tilosba kívánczodik. Legyen ne csak jó feleség és gondos házi asszony, hanem jó pajtás is. Ne engedjen férjének túl nagy szabadságot, de a korlátozást se vigye túlzásba. Azt mondja egy közmondás: többet ésszel, mint erővel. Az ész nálunk van, míg az erő a férfiaké. Ha tehát okosan intézzük sorsunkat, miénk a győzelem mindenkor. (Ezért azonban ne sértődjön meg kedves Szerkesztő Úr, de be kell látnia, hogy igazam van.)

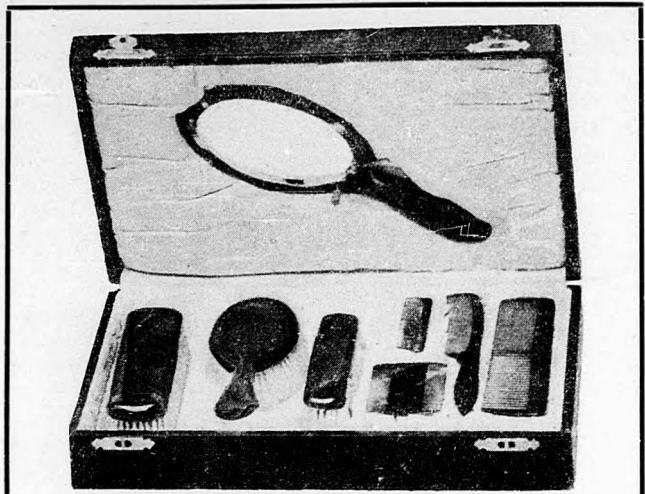
Én is nő vagyok és szászor inkább a másik nőnek adok igazat, mint egy férfinak, most azonban kénytelen vagyok bevallani, hogy a kérdéses hölgynek nincs igaza. A férfiakat úgy irányítják a nők, ahogy akarják, természetesen bánni kell tudni velük. Ezért van, hogy éhező családjáért nem rabol a férj (bár volt ilyen eset is), míg barátjóját lop és gyilkol. — Szerkesztő Úr, nem vagyok, higgye el, részrehajló a férfiak iránt, de meg nem szólom azt a férfit, aki „állandóan nagyon el van foglalva házon kívül.” Ott a hibás az asszony, aki nem tud otthont teremteni a férjének. Ha pedig az a férj részeges, kártyás vagy romlott, megint csak a nőt hibáztatom, aki volt oly vakmerő és hozzákötötte az életét. (???!?)

Négy boldog asszonytestvérem van és mind ezt az elvet vallja. Azt hiszem tehát, nekünk van igazunk. Azért tartsa meg mindenki, ne csak gyermeke, hanem önmaga iluzióját is, mert általánosítani nem szabad, már csak önmagunk iránt sem. Azt hiszem Széchenyinek egy mondása nagyon ide illik. „Legyünk óvatosak bizalmunkban, de még inkább bizalmatlanságunkban; a gyanakvás megőrzi bennünket egyes bajoktól, de mindentől megfoszt, ami az életben szép és becses.” *Margit, Kiskunfélegyháza.*

E sorokból kiviláglik, hogy Margitka szellemes, okos, főként ügyes kis leány, de... de... de... de... egy kicsit más szemmel látja a világot és az életet, mint azok, akik abba benne élnek. Mindenesetre a férfiak megkapták a magukét a hölgyekre vonatkozólag egyelőre nem nyilatkozom, méltóztassanak mentül többen hozzájárulni. Üdv. Szerk.

„Hozz a szomorúkkal együttérző.” Könnyeket letörölni mosolyt idézni szenvedő embertársaink arcára: a legfenségesebb emberi tett, mely legközelebb hozza az embert Istenéhez. Valahányszor a névtelenség fátyolába burkoltan bekopogtat adomány a szerkesztőségünkbe, érezzük, tudjuk, hogy küldője a lelkének egy parányi részét küldte el, hogy megdöntse az emberek könnyörtelenségéről elterjedt véleményét. Egy szegény, menekült erdélyi családot (a Juranics-telepen) örvendeztettünk meg végtelenül melegsívű küldeményével s azt a végtelen örömet, melyet az ajándék kiváltott a gyerekekből, ha küldője láthatta volna, a legboldogabbnak, leggazdagabbnak érezte volna magát az egész világon. Nincsenek szavaink cselekedete méltatására. Nagyságos Asszonyunk: a jó Isten áldja meg továbbra is.

Sok sok kézcsók: Szerk.

A legkényesebb izlést kielégítő arany- és ezüst díszítésű hajdizsfésűk

Zelenkai R. L.
cégnél, IV, Szervita tér 6. sz.

Alapítva 1837

Selyem kalap
ujdonságok
bársony-, velour- és filz-kalapok
dús választékban
jutányos áron

Mme ELEK
Budapest
IV, Párisi-utca 1.
Váci-utca sarok

THERAPIA
HASKÖTŐ A LEGJOBB
VI. NAGYMEZŐ U. 14.
Hygenikus cikkeek nagy raktára.

SPECIAL WERKSTATT
FÜR
LEIBBINDEN UND BRUCHBÄNDER
TÖRVÉNYESEN VÉDVE
GESETZL. GESCHÜTZT Nr. } 33646

Az állami nőipariskola tanfolyamainak II. sorozata január 10-én nyílik meg. Az október—decemberi tanfolyamok szép sikere és a jelentkezők nagy száma arra indította a kereskedelmi miniszteriumot, hogy január—március hónapokra újabb tanfolyamok megnyitását engedélyezze. Ismét megnyílnak tehát a következő tanfolyamok: Géphímzés, monogramhímzés, színeshímzés, kalapkészítés, művirág- és lámpaernyőkészítés, csipkekészítés (varrott, vert, horgolt, kötött és rece), fehérmű- és felsőruha-szabás és varrás; rajz és tervezés.

Beiratkozni lehet naponta d. u. 4—6-ig VIII., Rákóczi-tér 4. sz. alatt. Tandíj a három hónapra háromszázötven ezer korona.